

ČÍSLO 2/2017 • DUBEN – KVĚTEN – ČERVEN

Hlucké noviny

Cena 15 Kč • vydává město Hluk

S přílohou věnovanou
Dolňáckým slavnostem a jízdě králů.

Škola základ života

Milí čtenáři Hluckých novin,

přípravy na Dolňácké slavnosti vrcholí. Příznivci této starobylé tradice se chystají dlouhé měsíce, mnozí již mají nažehlené kroje a doladují poslední detaily. Občané bydlící kolem domu krále, ale i v ostatních ulicích Hluku, opravují své domy a opatřují je novými barevnými fasádami, dokončují rozdělaná parkovací státní a okopávají své zahrádky.

Do Hluku očekáváme příjezd mnoha hostů, chceme se pochlubit nejen tradicemi, ale i tím, jak je naše město půvabné a upravené.

Milí občané, chtěl bych vás touto cestou požádat, či spíše poprosit o spolupráci k dosažení co nejlepšího pořádku a čistoty v našem městě. Krása našich ulic vynikne ještě více, když schováte popelnice, a pokud máte možnost, prosím, schovejte i svá auta. V ulicích bude moc lidí a přes dvacet koní, bude proto dobře, když jim usnadníme průjezd a nebudeme vytvářet překážky, které by mohly komplikovat cestu. Víím, že se mnozí staráte o údržbu a čistotu svého okolí, i když se nejedná o váš soukromý majetek. Za to vám všem děkuji, a věřte mi, velmi si toho vážím, neboť v minulosti to bylo více běžné a město to bez vaší pomoci nezvládne.

Během neděle bude v Hluku uzavřena Hlavní ulice, objíždka je směřována Sadovou a Vyšehradskou ulicí. Na tyto ulice budou také přemístěny autobusové zastávky. Dbejte

proto zvýšené opatrnosti, bude zde silnější provoz. O detailech vás budeme informovat na webových stránkách města a rozhlasem.

Vy, kdo se zúčastníte krojovaného průvodu, nezapomeňte přesně sledovat pokyny pořadatelů, ať je průvod plynulý.

Přeji nám všem, aby nám byl svatý Petr nakloněn – ať se vydaří počasí. Každý si jistě v bohatém programu najdete pořad, který vás zaujme a potěší. Přeji vám zdařilé Dolňácké slavnosti s jízdou králů. A pokud se nám v organizaci něco nepovede, prosím vás o sdělení. Víím, že nás současná doba doslova nutí více na věci nadávat a kritizovat je, než v nich nacházet tu dobrou myšlenku, která stála na počátku. Rádi si z chyb vezmeme ponaučení, aby další slavnosti byly zase o kapánek lepší.

Na závěr vám chci popřát pohodové léto, dětem a mládeži pohodové prázdniny. Ať se z vašich cest, výletů a dovolených vrátíte vždy zdraví a odpočatí, plní zážitků a vzpomínek, které vás nabudí na dlouhou dobu. To vše vám ze srdce přeji.

Ing. Martin Křížan
starosta

Pozvánka na připravované akce

25. 6. 2017	Nazdob si koňa	památkové domky
28. 6. 2017	Na živú notečku - živé vysílání Český rozhlas Brno	tvrz
29. 6. – 2. 7. 2017	XXIII. dolňácké slavnosti písní a tanců s tradiční jízdou králů	
11. – 13. 8. 2017	Svatovavřínecké hody	
11. 8. 2017	Škola základ života - divadelní soubor Bumbác	tvrz
13. 8. 2017	Hudební neděle s kapelou Merlin	park u tvrze
2. 9. 2017	Z pohádky do pohádky DDM	park u tvrze

Letní kino

I v letošním roce se můžete těšit na filmovou pohodu v letním kině v parku u tvrze. Připravili jsme pro vás následující filmy. Začátky promítání budou upřesněny.

Slovácko sa nesúdí	7. 7. 2017
Pelíšky	21. 7. 2017
Dědictví aneb Kurvahošigutntág	4. 8. 2017
2Bobule	18. 8. 2017
Hledá se Dory	1. 9. 2017

Před každým promítáním je vyhrazen čas pro nejmenší, mohou se těšit na půlhodinové pásmo večerníků.

Změna programu vyhrazena. Více informací na www.mestohluk.cz

Hlucké noviny. Vydává Město Hluk, Hřbitovní 140, 687 25 Hluk, IČ: 00290939. Počet výtisků 850 ks.

Grafické zpracování LD studio, reklamní a komunikační agentura, www.commart.cz, tisk ANP, Staré Město.

Příspěvky zasílejte na MÚ Hluk Ing. Jitce Vackové, nebo Mgr. Ivetě Mátlkové na e-mail: kultura.hluk@seznam.cz.

Noviny řídí redakční rada. Příspěvky čtenářů neprochází jazykovou úpravou. Redakce si vyhrazuje právo na krácení příspěvků.

Uveřejněné názory a stanoviska nejsou vždy totožné s názory redakce.

Vychází čtvrtletně. Povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČRE 131 01.

Toto číslo vychází k 23. 6. 2017. Uzávěrka příštího čísla je 25. srpna 2017.

Hlucká hledačka seznamuje s historií města

Knihovnice Romana Jančová a pracovnice informačního centra Michaela Beníčková se rozhodly seznámit nejen hlucké děti s historií našeho města. Pro zvědavé pěší i cykloturisty přichystaly Hluckou hledačku. Malá brožurka, která slibuje zábavu i poučení, nabádá k návštěvě či zastavení na sedmi zajímavých místech v Hluku. Zájemce zavede na památkové domky, ke kostelu, tvrzi, božím mukám, soše Svatopluka, hornímu mlýnu i ke koupališti. Formou doplňovačky nabádá luštitelů pořádně si prohlédnout navštívené místo a doplnit chybějící údaj. Výsledkem putování je vyplněná tajenka. Pokud je správně, čeká na bádavé luštitelů odměna, kterou si mohou vyzvednout v informačním centru.

Na sklonku května si Hluckou hledačku vyzkoušeli žáci hlucké základní školy. Splnila všechna očekávání – děti byly nadšené. Některým se rozšířily obzory i zorničky, neboť se dostaly na místa, kolem nichž chodí téměř denně a vůbec nevědí, kolem čeho chodí.

Hlucká hledačka je zájemcům k dispozici v informačním centru.

IMat

Informační centrum se přestěhovalo a nabízí nové služby

Od června letošního roku sídlí Informační centrum Hluk na novém místě. Přestěhovalo se do větších prostor, do centra města. Naleznete jej na náměstí, vedle papírnictví a stánku se zdravou výživou.

Kopírování a nordic walking nově v informačním centru

Informační centrum v letošní sezóně nově poskytuje kopírovací služby - od konce června bude nainstalována kopírka umožňující barevný i černobílý tisk. Druhou novinkou je nordic walking. Zájemci si mohou vybrat z několika forem chůze i okruhů:

PRAVIDELNÉ ZDRAVOTNÍ PROCHÁZKY PRO SENIORY:

Každý čtvrtek 17:00–19:00 (červen–září)
16:00–18:00 (říjen–květen)

PRAVIDELNÉ FITNESS VÝŠLAPY:

Každé úterý 17:00–19:00 (červen–září)
16:00–18:00 (říjen–květen)

Jedna hodina chůze v aerobním tempu + cvičení

CELODENNÍ VÝŠLAP K SV. ANTONÍNU:

Výšlap se zastaveními na Smíchově, u válečných krytů, na sv. Antonínku, v cukrárně u Budařů v Ostrožské Lhotě. Cca 15 km. Nevhodné pro malé děti do 10 let. Cena dohodou dle počtu účastníků.

ZA KRÁSAMI PŘÍRODY:

Výšlap s průvodcem do PR Kobylí hlava. Celkový čas cca 3 hodiny, max. 10 km volnou chůzí. Vhodné pro všechny věkové kategorie. Cena dohodou dle počtu účastníků.

PO ČERVENÉ DO MÍKOVIC:

Výšlap s průvodcem. Cca 13 km volnou chůzí. Odpolední výšlap se zastavením na hlucké boudě, u mohylového pohřebiště, u míkovické přehrady, možnost občerstvit se v místním pohostinství.

KONDIČNÍ INDIVIDUÁLNÍ TRÉNINK NORDIC WALKING:

Vhodné pro sportovce (aktivní i rekreační).
Vhodné pro jednotlivce i kolektivy.

Všechny trasy začínají a končí u Informačního centra Hluk, nám. Komenského 158.

Sportovní oblečení a obutí je podmínkou pro samotnou chůzi.

Hůlky zapůjčíme v informačním centru. Vycházíme za každého počasí.

Platby v informačním centru, cena nepřekročí 200,- za osobu, ceny se mění dle počtu účastníků.

Senioři nad 60 let a děti do 15 let mají veškeré nordic walking kurzy zdarma.

Je možné si dohodnout výšlap v dalším terénu – Bílé Karpaty, Chřibý a jiné...

Michaela Beníčková

**Informační centrum
města Hluk**

**nám. Komenského 158
mobil: 776 632 790
telefon: 572 111 312
email: icmhluk@seznam.cz**

Hrušeň z Lidic vysazená v Hluku

Dne 22. 4. 2017 se uskutečnila v Hluku významná událost. V prostoru u městského koupaliště se vysadila hrušeň z Lidic, kterou přivezli do Hluku lidičtí občané, manželé Nešporovi. Tohoto aktu se kromě lidických hostů zúčastnili také starosta města Hluku Martin Křížan, plukovník Alois Dubec, voják za 2. světové války, který byl vyznamenán za statečnost i prezidentem Zemanem, a také organizátor celé akce Josef Kadlčík. Proč právě lidická hrušeň? Připomíná všem lidem utrpení občanů Lidic, které prožili tím, že jejich obec byla nacisty vyhlazena. Pro naše občany Hluku by to měl být symbol utrpení těchto lidí, a proto by na tento stromek měli pohlížet s úctou k těmto obětem.

Lidická hrušeň je živoucím pomníkem válečných událostí. Jako jediný ovocný strom uprostřed obce přežila vypálení Lidic 10. června 1942. Původně stála vedle mostku u obecní studny na návsi pod kostelem stará hrušeň. Když uschla, obecní strážník Václav Vandrdle ji vykopal a v roce 1941 místo ní spolu s místní občankou Annou Pekovou vysadili tři nové stromky. Při následném srovnávání obce se zemí pak hrušeň šťastnou shodou okolností unikla zkáze, která jinak čekala ostatní ovocné stromy v Lidicích. Když totiž Němci vyhazovali do povětří mohutné zdivo blízkého kostela sv. Martina, tlaková vlna a letící trosky zlomily stromku korunu takovým způsobem, že ho potom demoliční čtyři pokládaly za mrtvý. Hrušeň však přežila, i když poškození zůstává na kmeni patrné podnes. V roce 2001 se místnímu občanu Antonínu Nešporovi podařilo na základě vyprávění své matky, dobových fotografií a osobního svědectví tehdy ještě žijící paní Pekové s jistotou určit, že hrušeň rostoucí v areálu Památníku Lidice je jedním z oněch stromků sázených o šedesát let dříve,

a tedy živým symbolem zničení i zmrtvýchvstání Lidic.

Jak se tento stromeček do Hluku dostal, tak jen ve zkratce popíšu. V roce 2016 jsem se v lázních v Ostrožské Nové Vsi setkal s paní Marií Abrahámovou z Ivančic na Hané. Paní Maruška mně vyprávěla, co prožila za války v Německu. Její příběh je na celou knížku. Narodila se v koncentračním táboře v Německu, kde týž den byl popraven gilotinou i její tatínek. Tento příběh mně vyprávěla na mé chatě na Lopeníku, kde byla z přírody Bílých Karpat nadšena. Ona byla hned po porodu odebrána matce a dána do výchovy v německé rodině. Její maminka po ní sice pátrala, ale najít ji se podařilo asi za tři roky. Když se za ní přijela podívat do Německa, tak malá uměla pouze německy a nechťela se k ní znát. Paní, co jí vychovávala, jí řekla německy, že pojede na výlet do Československa, a že se vrátí nazpět. V Ivančicích na Hané ji však nepřijali dobře, jelikož neuměla česky a nadávali jí do „Němčourů“. Měla štěstí, že měla staršího bratra, který se o ni staral, vodil ji do školky, později s ním chodila i do školy. Dětství měla dobré, protože maminka se jí velmi věnovala. Když se vdala, tak našla velmi spřízněného manžela, který ji vozil do Německa, kde si mapovala svůj život. Tato paní Abrahámová mně vyprávěla o svých známých v Lidicích, manželech Nešporových. Povídala mně o hrušni, která jako jediná přežila totální devastaci Lidic. Dala mně telefon na Antonína Nešpora, se kterým jsem domluvil, že jedna taková hrušeň bude i v Hluku. Termín byl naplánován tak, aby se shodoval se dnem osvobození Hluku. Při návštěvě v Hluku jsem zjistil, že manželé Nešporovi jsou sympatičtí lidé, kteří velmi cití s lidickou tragédií. Maminka a babička se vrátily po osvobození domů, dědeček se však už nevrátil. Já jsem si splnil svůj dlouholetý sen poznat Lidice a na základě toho jsme se rozhodli se starostou Ing. Martinem Křížanem zorganizovat zájezd hluckých občanů do Lidic.

Antonín Zlinský

Hucký bombóz již podeváté

Zaplněná hlucká tvrz vítala účastníky 9. ročníku Huckého bombóza – přehlídky mladých cimbálových muzik, která se koná vždy v předvečer prvního máje. Letos to byla neděle, od myšlenky akci posunout na venkovní podium před tvrz nás odradilo chladné počasí, i když sluníčko krásně svítilo.

Na letošní přehlídku přijelo pět muzik, všechny pracují pod základními uměleckými školami ve Zlínském kraji, který dominuje počtem i kvalitou těchto souborů.

Nejmladší muzika s dětmi v průměru deseti let přijela z Uherského Ostrohu. Bylo to pro ni jedno z prvních vystoupení, vždyť pracuje pod vedením Radima Havlíčka pouze jeden rok. Zaujala čistým projevem i odvážným zpěvem kluků.

Následující početná muzika (16 muzikantů) Dolinka ze Starého Města vedená Radimem Snopkem nabídla posluchačům vyspělý projev, krásný zpěv sólistů i technickou vyzrálост. Domácí hlucká cimbálka rovněž v mohutném obsazení osmnácti kluků a holek se předvedla spontánním projevem. Vedoucí Kateřina Říhová zařadila do programu řadu novinek v sólové i orchestrální verzi. Pozvání na přehlídku rovněž přijali hosté z Liptálu, dějiště známého folklorního festivalu. Cimbálová muzika Kuráž, vedená Radkem Cahlíkem, s sebou přivezla vedle nažehlených valašských krojů i typický valašský

repertoár. Publikem byli mile přijati. Závěr koncertu patřil zkušenému a ostřílenému Praménku z Uherského Ostrohu. Zaujal celkovou vyspělostí sólistů i muziky, ukázal, že si dobře poradí i s náročným repertoárem určeným dospělým muzikám.

Poprvé se letos představili také mladí a naděšní cimbalisté. Pod pedagogickým dohledem Marcely Trtkové zahrála Nikola Šimčíková variaci na lidovou píseň, Zuzana Tomáštková společně s Janem Hanusem nabídli v duu Francouzský tanec a Nikola Válková se představila sólem za doprovodu cimbálové muziky.

Všechny muziky vychovávají zkušení pedagogové v základních uměleckých školách, což se příznivě odráží v kvalitě a celkové úrovni těchto muzik. Všem, kteří se podílí na nekončící práci, patří velký dík. Rovněž těm, kteří fandí a podporují tuto oblast činnosti ZUŠek.

Věřím, že všichni návštěvníci devátého ročníku Huckého bombózu odcházeli spokojeni (omlouváme se všem, kteří se do přeplněného sálu nedostali) s vědomím, že o další vývoj lidového zpěvu a tradici cimbálových muzik na Slovácku je postaráno.

Děkujeme za podporu městu Hluk, vám všem za přízeň a spolupráci, samozřejmě velký dík patří kouzelným čarodějnicím, které se záhadně každý rok na přehlídce objeví.

Těšíme se na jubilejní desátý ročník!

František Říha

Foto: Štěpán Mitáček

Škola základ života v podání divadla Bumbác

Břežnová premiéra divadelního souboru Bumbác působícího při základní škole je již dávno minulostí, ovšem vzpomínky na divadlo plné překvapení a skvělých hereckých výkonů přetrvávají. Zvykli jsme si na vysokou úroveň ochotnických divadel v Hluku. Ani tentokrát nás paní učitelka a režisérka Hanka Jackivová neklamala. Pro své malé i velké svěřence připravila vskutku povedený kousek. Velmi citlivě se jí podařilo spojit dva známé filmy Škola základ života a Cesta do hlubin študákovy duše. Samotní herci měli zpočátku obavu, co spojením obou scénářů vznikne. Své režisérci ale věřili a výsledek byl skvělý – divák se ani chvíli nenudil. Kromě věčného zápolení a škádlení žáků s učitelským sborem sledoval také studentskou solidaritu. A jak jsme u divadla Bumbác přivykli, nechyběly zdvořilé a vtipné invokativy na známé hlucké osoby, i připomenutí některých významných

událostí. Obě představení se zdařila, svědčil o tom nejen vyprodaný sál po oba dny, ale především veselá reakce diváků. Soubor má již několik nabídek z okolních obcí. Nedávno potěšil diváky v Dolním Němčí. Pro Hluchany zahraje další představení **v pátek 11. srpna 2017** na hluckých hodech. Jste srdečně zváni.

Hlucké kulturní léto

Také v letošním roce pro vás město Hluk spolu s hluckými kapelami připravilo oblíbené hudební léto. Vzhledem k vyčerpání muzikantů nebudou hudební neděle probíhat pravidelně každou neděli. Program hudebních vystoupení bude včas vyvěšen na plakátovacích plochách po městě, na webových stránkách města a také hlášen městským rozhlasem. Již nyní se můžete těšit na nedělní posezení s cimbálovou muzikou Babica, kapelami Fragment a Merlin i Veselou pětkou.

Nově zrekonstruované kino bude hostit výstavu

Výstava Na krále, matičko, na krále, o které je více napsáno na straně 33 je zároveň pozvánkou na prohlídku nově, zatím částečně zrekonstruovaného městského kina. V současnosti je dokončena rekonstrukce druhého nadzemního podlaží – toto je kompletně hotovo, jsou položena nová linolea i koberce. Nové místnosti již čekají nejen na návštěvníky výstavy, ale především na nový školní rok, kdy zde přivítají žáky základní umělecké školy. První nadzemní podlaží je rovněž hotovo až na parkety v sále, kde se musí čekat na řádné vyschnutí podlahy (toto se předpokládá na konec září). Kvůli připomínkám hasičů je posunut termín předání stavby na 28. 6. 2017. Do poloviny července proběhne výběr dodavatele na teleskopické sedačky. Jejich výroba potrvá pravděpodobně 2,5 měsíce, takže montáž se uskuteční v návaznosti na položení parket, tj. začátkem, nejpozději během, října 2017.

IMat, Foto: Štěpán Mitáček

Módní přehlídka oděvů inspirovaných ornamentem a folklorem

Dolňácké slavnosti ještě ani nezačaly a již tu pro vás máme pozvánku na velmi zajímavou akci, která se uskuteční v rámci programu svatovavřínekých hodů. V sobotu **12. 8. 2017** se můžete těšit na módní přehlídku folklorního oblečení. Respektive oděvů a módních doplňků inspirovaných lidovým ornamentem. V posledních letech můžeme sledovat velkou snahu proniknutí folkloru do módy. Děje se tak převážně z iniciativy milovníků folkloru, ale také oděvních firem, které se často předhánějí, jak dostat do módy jak lidový ornament, tak celé kusy krojových součástí. Srpnová módní přehlídka bude zaměřena na drobné, avšak významem velmi výrazné tvůrce folklorního textilu. Budete moci zhlédnout folklorní drobnost firmy Folklorstyl, výrobky krojové dílny v Blatničce a Uherském Ostrohu, modrotisk Dagmar Hermi Benešové, výrobky Hanky

Sládkové a malované oděvy přivdáných Hlučanek Martiny Borýskové a Kataríny Šimčíkové.

Po módní přehlídce bude následovat hudebně-taneční zábava s univerzální kapelou Puškvorec.

Velikonoční koš slivovice

Patnáctý ročník tradičního koštu slivovice se uskutečnil 16. dubna 2017 v hlucké tvrzi. Letos se Mužskému sboru Hluk podařilo sesbírat celkem 258 všech vzorků, z toho 220 vzorků slivovice a 38 vzorků ostatních pálenek.

Degustační komise vybrala na základě svých dlouhodobých zkušeností následující vítěze:

Šampion – Josef Vlk z Prakšic (vz. č. 147)

1. místo – Josef Hrošík z Hluku (vz. č. 97)

2. místo – manželé Hlaváčkoví z Babí hory (vz. č. 61)

3. místo – pan Žajdlík z Hluku (vz. č. 138)

Degustace vzorků destilátů proběhla v neděli 2. dubna 2016 ve velkém sále hlucké tvrze, kde se sešlo 7 komisí, a to jak z domácích vystavovatelů, tak i z vystavovatelů z blízkého okolí.

Těchto 7 degustačních komisí se pod vedením Ing. Ladislava Soviše zhostilo svého úkolu s tou největší odpovědností a podle nejlepšího vědomí a svědomí.

Mužský pěvecký sbor děkuje všem vystavovatelům za poskytnuté vzorky a městu Hluk za podporu.

MPS

Malované vajíčko na červeném šňůrce

„Úplétli sme si žilu na domkoch, je tam dneska Malované vajíčko!“

Těmito slovy zahájil DFS Košuláček tradiční akci Malované vajíčko, která se pravidelně už po několik let koná na pásmových domcích na květnou neděli. Po úvodním vystoupení Košuláčku si návštěvníci mohli uplést žilu, namalovat voskem vajíčko, vytvořit velikonoční ozdobu v dílničkách, nazdobit beránka nebo namalovat perníček. Ani letos nemohla chybět škvařezina z devadesáti vajec, kterou jsme před velikonoční akcí ukončili. Děkuje všem, kteří věnovali svůj čas přípravě akce, i těm, kteří pomohli ať už při tvořivých aktivitách, pletení žil, nebo jiným

způsobem. Děkuje také městu Hluk za každoroční podporu akce a paní Martě Dohnalové, která nám ochotně každoročně zajišťuje proutky na pletení žil.

Iveta Remeňová

Foto: Štěpán Mitáček

Ještě jednou Boršický potok

I když v Hluku již skoro 39 let nebydlím, se zájmem jsem si při návštěvě rodičů přečetl článek pana Jana Buriana otištěný v posledním čísle Hluckých novin, nazvaný „Boršický potok za mého dětství“.

Jsem o generaci mladší než pan Burian, osobně ho neznám, ale jeho článek mě natolik oslovil a nějakým způsobem i inspiroval k tomu, abych na toto téma taky napsal pár řádků.

I v mém dětství, ale i mládí má Boršický potok, námi kluky tehdy nazývaný prostě „Boršičák“, své nezastupitelné místo. Nejdříve mě k němu přitáhla rybařina, to bylo ještě za doby pánů Mrkvy a Plačka, později i myslivost, kde taktéž s úctou vzpomínám na pány Alberta a Křiváčka. Spolu s Lůžkovým potokem, Kobylicí, přehradou-Býčinou a Babí horou, to byly hlavní objekty mého zájmu.

V něm jsem chytal své první hrouzky, po hlucký zvané rūpacka, a tehdy ještě hojně střevle a piskoře, později, až jsme se to trochu naučili, i opatrné tlouště. Jejich lov, dnes už to snad mohu přiznat, byl nejlákavější a taky nejúspěšnější do rukou pod břehem. Někdy v sedmdesátých letech v tůních okolo farářovy chaty se nám podařilo chytit i několik

velkých pstruhů potočních, což svědčilo o tom, že voda v potoce byla tehdy velmi kvalitní, bez chemického znečištění. To dokládá i velké množství raků, na kterých jsme si taky občas pochutnali.

Když jsem získal svůj první lovecký lístek a byl přijat za člena hlucké myslivecké společnosti, patřil Boršický potok se svým původním bylinným a křovinným krytem mezi nejlépe zazvěřené lokality co se týče bažanta.

Dnes se k němu dostanu tak jedenkrát za rok, když mě mladší bratr, coby svého hosta, pozve na hon drobné zvěře. Jakmile jdu kolem potoka, neustále nahlížím do jeho koryta a vzpomínám, kde byla ta která tůňka, ve které jsme lovili. Moc míst už ale nepoznávám, hodně se vzhled potoka za ty roky změnil, ostatně tak jako celý ráz okolní krajiny. I těch bažantů už je tam hodně poskrovnu, jak to vypadá s rybami, nevím.

Ale krásné vzpomínky zůstaly a s trochou jakési té nostalgie, ale taky pokory a respektu se na tu dobu zapomenout nedá.

Ing. Ladislav Vojtěšek ml.

Hlučtí senioři pokračují ve své činnosti

Období před velikonočními svátky je dobou postní, dobou zklidnění a rozjímání.

Hlučtí senioři pro toto období připravili dne 28. března t. r. besedu, která se nesla v duchu postního období. Jednalo se o výstavu křížů a krotek, která zaplnila připravené stoly pro tuto akci. Nescházela ani možnost k nahlédnutí do našich kronik za uplynulých deset let činnosti. Všem, kteří obohatili naši výstavu liturgických předmětů a s velkou ochotou nám je zapůjčili, patří naše velké poděkování.

Na tomto setkání se nesla sálem pohoda, která byla obo-

hacena společným zpíváním za doprovodu našich pánů harmonikářů. Nejstarším harmonikářem byl pan Jan Dohnal. Velmi si vážíme jeho přispění k dobré náladě, ale rovněž tak patří náš obdiv všem ostatním harmonikářům, kteří se na této akci postarali svým uměním o dobrou náladu. Odměnou za desetiletou činnost byla pro nás velká účast našich příznivců na této besedě.

Ani jsme se nenadáli a máme tady měsíc „Máj, lásky čas“ a svátek jeden z nejkrásnějších, a to „Svátek matek“.

Náš výbor se sešel na přípravné poradě týden před plánovanou besedou a tentokrát to nebylo na tvrzi, ale v hlucké Pizzerii, kde jsme si společně zahráli bowling. Pak jsme připravovali program na besedu, která se konala 9. května t. r. a byla již 103. besedou v pořadí. Tentokrát mezi nás přišly se svým programem děti z Košuláčku. Pěkné písničky nám zahrálo i trio odrostlých dětí pod vedením ochotných maminek, které se postaraly o pěkný průběh vystoupení. K tanci a poslechu nám zahrála naše kapela Pohoda pod vedením pana Ing. Jana Šimčíka. Všem, kteří se postarali o zdárný průběh této akce a potěšili nás svým vystoupením, srdečně děkujeme.

Náš výbor se snaží každou besedu pečlivě připravit ke spokojenosti

všech přítomných a přinést kus radosti do seniorského života. Neměli bychom zapomínat, že pokud toužíme po štěstí, měli bychom se pouštět do věci, které dělají radost druhým. Proto dělejme radost a dobrou zábavu pro

druhé a ono se nám to bude vracet. Víme přece, co zaséváme i nám přináší štěstí a radost.

Poslední seniorská beseda se konala 20. června na tvrzi s programem „Překvapení před dovolenou“.

Za seniory: Emilie Morozová

Jak jsem sbíral léčivé byliny

Když jsem byl klukem v pubertě, léčivým bylinám v Hluku se říkávalo zeliny. A není žádným tajemstvím, že se jedná o léčivé byliny, které si můžeme i sami nasbírat k léčbě různých bolístek fyzických i duševních. K tomu účelu můžeme vyšlápnout do strání, luk a lesů a nikdy se domů nevrátíme s prázdnými rukama.

V rodném Hluku si pamatuji na dva „zelináře“, kteří léčivky nejen pěstovali, ale i od dospělých a školních dětí vykupovali. Jedním z nich byl Jan Uherka, jehož původní domek se nacházel druhý v řadě po pravé straně Boršické ulice od potoka Okluky, a jeho sousedy byli Hyblerovi, Juráskovi a Staškovi. Všechny tyto domy, i s několika dalšími, před léty ustoupily výstavbě sportovní haly. Druhý zelinář bydlel Na Drahách a jmenoval se Jan Jiříčka, který byl svého času i předsedou národního výboru. Bylinář Jan Uherka měl v nájmu pořádný lán půdy, který se nacházel v místě dnešního fotbalového stadionu, a s ním tu rovněž hospodařili zahradník Vaškovice a bednář Dostál. Na přelomu jara a léta to tu pronikavě vonělo meduňkou, mátou, yzopem lékařským a ještě několika dalšími druhy léčivek, jejichž názvy se mi z paměti za léta vytratily. Meduňka se v průběhu roku sklízela několikrát a úroda se počítala na desítky kilogramů. Pan Uherka vykupoval i čerstvě nasbírané byliny, které mu k výkupu přinášeli dospělí a školáci a pochlubím se, že k těm sběračům léčivých bylin jsem patřil i já. Ke sbírání bylin jsem se vypravoval již brzy ráno. Hlavně o školních prázdninách, po opadu silné rosy. Mířil jsem na louky pod Jasenovou a vždycky jsem se zde radoval, jak v travnatém porostu nádherně zářily květy modrých a bílých, „pecinků“ – chrastavce. Nikdy jsem ale nevynechal „hájk“, kde se na pasekách ke sběru nabízela žlutá třezalka a modrá dobromysl. Když jsem měl těchto léčivek nasbíráno již dostatečné množství, pustil jsem se do ochutnávání vyzrálých ja-

hod. Pokaždé však bylo nepsanou povinností přinést nějakou jahodu i rodičům. K tomu účelu jsem si vždy vyhledal dlouhé a pevné stéblo trávy a na něj jsem jahody „navlékal“ jako korálky. V polovině léta lemovaly meze i polní cesty modře kvetoucí čekanky, které jsem rovněž sbíral. Některé byliny jsem doma s velkou pečlivostí sušil na „hůře“ a jednou jsem panu Uherkovi přinesl i žok usušeného chrastavce. Mimo již popsané léčivky jsem sbíral i podběl, jitrocel, hluchavku a jiné, o které byla právě poptávka.

Při tomto vzpomínání nesmím zapomenout na náměstí, dnes pěkně opravené, a jsem moc rád, že jen několik metrů od památníku padlých se tu opět k životu mají dva stromy a předpokládám, že jsou to opět lípy. V minulosti ten kousek „rynku“ zdobily také stromy a byly to dvě statné lípy a mezi nimi byla socha svatého Floriána, svého času přemístěná jen několik metrů k památníku padlým v 1. světové válce. Obě lípy byly vždy plné květů a jejich nádherná vůně a bzukot včel byly pro mne, a další kluky znamením, abychom s látkovým „pytlíkem“, zavěšeným na krku, vylezli do jejich košatých korun, což opravdu nebyl pro nás žádný problém. Lipový květ jsme přinášeli k vykoupení buď zelinářů panu Uherkovi, nebo jsme trhali některé z tetiček. Když jsem „lipák“ přinesl i domů, maminka jej z pytlíku vysypala na „říčicu“, promíchala a uložila do stínu k usušení. Když v pozdním podzimu a v zimě nastalo nevládné počasí a přišel čas kašlů a nachlazení, z mnoha hluckých domácností se linula vůně čaje, „lipáku“, který byl často oslazen i umělým medem, protože cukru byl nedostatek a byl stále ještě na potravinové lístky.

Tak to byla vzpomínka o „zelinách“ a slibuji, že se časem přihlásím s jinou vzpomínkou, třeba o tom, jak byly vybaveny školní třídy za mých let v době školní docházky.

Jan Burian

Z činnosti Kon-tiki

Nedávno jsem seděla na krásné horské louce pod starým dubem, odkud byl rozhled do širokého okolí, přímo až na druhý konec krajiny, kde se rozprostíraly další kopce. Místo opalovalo jisté ticho a do tohoto ticha se občas odněkud ozvala kukačka. Vítr se tiše a opatrně hnul krajinou, mírně ohýbal luční kvítky a mraky popoháněl o kus dál. Byla to pro mě nádherná pokojná chvíle. V takových okamžicích mají možnost do mysli člověka přijít důležité myšlenky nebo vzpomínky. V tom tichu mi najednou můj vnitřní hlas povídá cosi důležitého o patnácti letech. Těch patnáct let právě souvisí se skautingem v Hluku. Na podzim letošního roku tomu bude 15 let, kdy skautský oddíl v Hluku zahájil svou činnost. Pro většinu lidí je toto malé výročí zanedbatelné a zřejmě nic neznamenající, ale pro členy a vedení oddílu je v tomto čísle ukryt tak obrovský poklad, jehož cena je absolutně nevyčíslitelná.

Být členem skautského oddílu znamená žít vztahy do hloubky, zakoušet krásu přátelství, být tím aktivním, jít za Dobrem a usilovat o něj v rodině, ve společnosti; naučit se potřebné věci do života – jak komunikovat, od-

pouštět, hledat řešení... Prožívat život v přírodě a učit se z její moudrosti, rozvíjet svou osobnost... Skauting je jednoznačná výzva pro život. Oddíl je zase místem, kde společně vytváříme něco trvalejšího, co zanechá nás i svět, okolí, o trochu lepšími. Zřejmě to zní jako abstraktní pojmy pro ty, kteří skautingem neprošli, což je naprostá většina nynějších rodičů a dětí, mladých, ale nechat zkusit zažít své dítě ži-

vot ve skautu, je velmi dobrá investice pro jeho rozvoj a budoucí směřování.

U nás v oddíle máme stále co dělat a vždycky se na to těšíme. Od doby, kdy vyšel poslední článek ze života skautů v Hluku, uběhlo pár měsíců. Mezitím se ztratil sníh z ulic, kopců, na stromech vyrašily listy, tráva se zazelenala, louky ožily barevností květin a my stále v každém počasí prožívali dobrodružství. V březnu jsme v naší

klubovně hostili skautské rádce z celého okresu, kteří se setkali, aby si vyměnili zkušenosti, upevnili přátelství a posunuli se osobně dál na své stezce. V dubnu jsme vylezli na vrchol Ivančeny v Beskydech, kde jsme si připomenuli skautské oběti druhé světové války, drobně oslavili svátek patrona všech skautů – sv. Jiří, prohlédli si zrekonstruovanou skautskou mohylu a zaslechli povzbudivá slova starosty Junáka. Kromě toho se v dubnu konal další ročník skautské hry jménem Chaoss (akční hra určená pro skauty starší patnácti let). Po městě jste mohli potkat zvýšený pohyb mladých lidí, kteří neustále běhají sem a tam. Hra se vydařila. V květnu jsme si s oddílem naplánovali výpravu k Mohyle míru u obce Práče. Moc se nám zde líbilo velmi interaktivní muzeum. V květnu se také konal Svojsíkův závod pro skautské družiny v krásné horské krajině okolí Pitína. Na závodníky čekalo několik disciplín. Všechny disciplíny měly společný cíl – prověřit, jak družina společně funguje a co se potřebného do života naučila. Závodu se účastnila i naše skautská družina ve složení: Linda Říhová, Terezie Křižalkovičová, Hana Marečková, Eliška Elsnerová, Ondřej Kadlček a Ondřej Křižalkovič. Družina se umístila na krásném třetím místě a postupuje do krajského kola, které se zanedlouho uskuteční v Kelči. Držte jim prosím pěsti. Za nás jim moc gratulujeme!

Také jsme v tomto měsíci byli účastni na střediskovém jamboree, což je setkání všech členů, rodičů a přátel střediska. Letos jsem si z jamboree odvážela krásné vzpomínky, kterými bych tento článek o skautech v Hluku ukončila. Zakusila jsem, jak mladí lidé umí být věrní i odhodlaní v dobrém slova smyslu a že si mladí ve skautu umí vážit všech generací. Vzpomínám si na konkrétní prožitek, jak světlušky a vlčata (6–10 let) v rámci svého vystoupení na jamboree pro rodiče objímají „staré stromy“ – geronty, kteří tohle vůbec nečekali. Byli myslím velmi šťastní, stačilo se podívat na jejich zářící tváře. Více o nás se dozvíte na webové adrese www.kon-tikihluk.cz.

Jitka Bartošová

Hlucké mažoretky – DDM Hluk

Mazlinky

*Michaela Marková
a Tereza Dostálová*

Již na třech soutěžích byly letos zástupkyně mažoretek z Hluku. První soutěží bylo domácí Zemské finále v sólech a duích klasické mažoretky (1. 4. 2017), kterého se zúčastnilo 13 reprezentantek právě našich mažoretek. V Hluku, kde se konalo toto mistrovství už po několikáté, bojovala děvčata o postupy na mistrovství České republiky. Z 13 hluckých mažoretek se do finále probodovalo jedno duo (Michaela Marková a Tereza Dostálová) a dvě sóla (Aneta Ševčíková, která se ze zdravotních důvodů finále zúčastnit nemohla, a Klára Nováková). Duo Michaela Marková a Tereza Dostálová navíc obsadilo první příčku a získalo tak titul Mistr Moravy a Slezska pro rok 2017, Klára Nováková obsadila třetí příčku a získala tak titul II. vicemistra Moravy a Slezska. Ostatní děvčata se bohužel letos do finále

neprobodovala, ale jelikož to byla jejich první sólová soutěž v kariéře, patří jim velký obdiv a hlavně poděkování za vzornou reprezentaci. Jmenovitě: Natálie Páčová, Monika Druckmüllerová, Tereza Stašková, Amelie Macků, Ema Svadbíková, Pavlína Gorošová, Karolína Joklová, Marie Dedková a Anežka Braunerová.

Další soutěží bylo již zmiňované mistrovství České republiky v sólech a duích (20. – 21. 5. 2017), které se tradičně konalo v Ronově nad Doubravou. Na toto mistrovství odcestovaly 3 zástupkyně Hluckých mažoretek. V sóle si Klára Nováková z MČR odvezla bronzovou medaili a titul II. Vicemistra ČR pro rok 2017 a v duu si děvčata Michaela Marková a Tereza Dostálová odvezla krásné 6. místo ve velmi těžké konkurenci.

Třetí a prozatím poslední letošní

soutěží bylo Mistrovství Moravy a Slezska mažoretkových skupin, které se konalo 27. května v nedalekých Otrokovicích. Pro naše skupiny to byla první skupinová soutěž v roce 2017. Na toto kolo se připravovalo 5 mažoretkových skupin (Smajlinky-minimažoretky, Divošky, Minivčeličky, Včeličky a Mazlinky) a do Otrokovic tedy odjelo soutěžit a reprezentovat město Hluk 82 děvčat.

Všechny skupiny se poslední 3 týdny před soutěží denně pilně připravovaly na zahájení Národního šampionátu mažoretek. Tato pečlivá příprava se náramně vyplatila. Nejen že všechny skupiny předvedly obdivuhodný výkon a všech 82 děvčat předvedlo, že jsou velmi šikovné mažoretky a tento sport je opravdu baví, ale také si z Otrokovic odvezly krásné umístění.

Do Hluku se vracely skupiny se 3 postupy na Mistrovství České re-

Divošky

Smajlinky

publiky do Poděbrad a se dvěma cennými kovy na krku. Minivčeličky obsadily krásné 3. místo a získaly tak titul II. vicemistr Moravy a Slezska, Mazlinky dokonce obsadily 1. místo + Včeličky 4. místo.

Další dvě skupiny Smajlinky (4. místo) – byla to jejich první soutěž v životě a Divošky (6. místo).

Na Mistrovství České republiky v Poděbradech vybojovaly Mazlinky krásné třetí místo a odvezly si tak titul II. vicemistr České republiky.

Trenérky Vendula Marková, Michaela Jančová a Michaela Marková všem děvčatům opravdu velmi gratulují k úspěchům a děkují za tak krásnou a vzornou reprezentaci našich mažoretek. Děkujeme také všem rodičům a fanouškům za vyjádřenou podporu a pomoc při veškeré organizaci.

Vendula Marková

Včeličky

Klára Nováková

Minivčeličky

Informace z dění v DDM Hluk

Akce, které letos již proběhly

Tady chceme jen krátce připomenout veřejné akce, které jsme uspořádali v uplynulém čtvrtletí:

- Noc s Andersenem – společně s Městskou knihovnou v Hluku jsme se letos zapojili do 17. ročníku této mezinárodní akce
- Už je tu máj – tradiční přehlídky činností DDM
- Kačerova dílnička – neděle s geokešingem pro malé a začínající lovce
- Kraslice jak je neznáme – Velikonoční seminář na DDM
- Lov pokladů – jednodenní výlety hluckého klubu geocachingu do přírody
- Maraton her a merkurování – tradiční noční akce na DDM pro děti prvního stupně ZŠ
- Mažoretky – účast na mistrovství Moravy a Slezska Sola a dua
- Ručníkový den – celosvětový happening u hlucké tvrze
- Štramperk a Kopřivnice – jednodenní zájezd pro malé i velké
- Filmový maraton – tradiční noční festival pohádek pro nejmenší školáky
- Poslední LEČ – tradiční předprázdninový lov pokladů s geocachingem

Pozvánka na tábory a zájezdy

VÝTVARNÝ ATELIÉR

Na letní prázdniny jsme pro malé umělce připravili týden plný malování a zábavy. Děti si tak u nás vyzkouší různé výtvarné techniky. Příměstský tábor má pro malé děti tu výhodu, že nocují doma. Na každý den, kdy jsou rodiče v práci, mají děti zajištěný program i stravování. Ráno přivedou svoje děti k nám

na dům dětí a mládeže a v odpoledních hodinách si děti pak jen vyzvednou. Ty pak nocují doma. Tábor je vhodný pro děti od 6 do 15 let.

PRÁZDNINY PLNÉ ZÁBAVY

Na období letních prázdnin jsme již tradičně připravili příměstský tábor. Pro malé a nejmenší školáky jsme připravili týden zábavy a dobrodružství. Každý den jinde, každý den jiný, celý den program a večer doma s rodiči. Tábor je vhodný pro děti od 6 do 11 let.

GEO-CYKLO TÁBOR

V období letních prázdnin se uskuteční již sedmý ročník dětského letního Cyklo-tábo- ra. Tentokrát jsme si pro svoji základnu vybrali kemping ve Strážnici, kde budeme ubytováni v chatkách a odtud budeme každý den vyjíždět do okolí, kde budeme lovit kešky – poklady. V kempu máme zajištěno i stravování a vzhledem ke kvalitní výbavě i spoustu zábavy. Tábor je vhodný pro děti od 9 let.

DRÁVSKÁ STEZKA

Na srpen jsme opět připravili tradiční cyklistický zájezd pro dospělé. Tentokrát zdoláme cyklostezku po březích řeky Drávy. Jedná se o 5denní zájezd, z toho 4 dny na kolech. Stezka vede přes tři státy. Začíná v italském městě Tolbach, pak vede po březích řeky Drávy městy Lienz, Spittal an der Drau, Villach, Völkermarkt a pak už pokračuje Slovinskem až do města Maribor.

UŽ PŘIPRAVUJEME

- Střelecký turnaj – rodinný turnaj ve střelbě z laserových pušek (září 2017)
- CITO event – hlučtí kačeři čistí a pomáhají tak v přírodě
- Strašidelné nocování – tradiční nocování na hlucké tvrzi (listopad 2017)
- Zájezd do Muzea merkuru – tradiční dvoudenní zájezd za stavebnicí Merkur (červen 2018)
- Noční přechod Brda – další ročník turistické akce pro dospělé (červen 2018)

Mgr. Vlastimil Ježek

Folklorní víkend DFS Košuláček

Děti z našeho nejmladšího dětského folklorního souboru prožily ve dnech 10.–11. června doslova folklorní víkend. V sobotu se setkaly v Campingu na Babí hoře, kde proběhlo krátké odpolední soustředění. Hlavním úkolem bylo pořádně procvičit pásma Jak sa zdobí kůň a Pasení hus, které budete moci zhlédnout na Dolňáckých slavnostech. Kromě poctivého cvičení zbyl čas také na zábavu a v neposlední řadě taky na sladkou odměnu. Campingu Babí hora moc děkujeme za vřelé přijetí.

V neděli jsme se zase vydali na 30. dětský folklorní festival do Liptálu. Spolu s dalšími soubory nejen od nás, ale i ze Slovenska jsme prožili příjemný den. Hostitelé nás přivítali obědem, po kterém následoval bohatý doprovodný program. Zúčastnili jsme se bubnové show, výcviku zumby, zaskákali jsme si ve skákacím hradu a mnohé další. Soutěže o nejlepšího zpěváčka se za náš soubor zúčastnili Jirka Dohnal a Kačka Kolísková. Jirka si odnesl cenu poroty. Příjemný den v Liptále jsme završili vystou-

pením všech souborů. My jsme všechny pozvali na naše Dolňácké slavnosti pásmem Jak sa zdobí kůň. I když jsme se všichni vraceli unavení, víkend jsme si užili a odnesli si nové přátele a zážitky.

*Iveta Remeňová
Foto: Jiří Dohnal*

Léto je za dveřmi

Léto a hlavně prázdniny už nám klepou na dveře. O tom, že zima bude dlouhá, nás přesvědčila i letošní morena, která ne a ne odplout. S dopomocí paní učitelky Michaely Omachlíkové jsme ji posílali po vodě pryč, ale morena se nám zasekla před mostem, a tak nás zima potrápila dlouho.

V průběhu posledního týdne v březnu navštívily postupně všechny třídy městskou knihovnu. Tentokrát se s námi paní Jančová v roli výpravčí projela vláčkem. Na pomyslné cestě děti potkávaly zvířátka z pohádek.

I svátek Den Země jsme tentokrát slavili ve třídách školky. Paní učitelky Sabina Jurásková a Alena Zedková si pro děti připravily pohádku O zahradníkovi a princezně, která měla ráda barevné květy, a tak jsme je s dětmi sázeli do truhlíků. Jak se nám to podařilo, mohli rodiče vidět po několika dnech, kdy byly truhlíky samý květ.

Druhou květnovou neděli mají svátek všechny maminky, a tak není divu, že byla v týdnu od 15. května školka plná k prasknutí. Na odpoledne se k nám nejvíce těšily nejen maminky, ale i celé rodiny, které se přišly podívat, co jsme letos s dětmi pro maminky připravili. Děti ve všech třídách krásně zpívaly, předříkávaly básně i tančily. Tato krásná vystoupení trénovaly několik týdnů, aby svou maminku co nejvíc potěšily. A také, že se to povedlo. Nejedna maminka utírala slzy dojetí, že má tak šikovné děťátko.

Do čtvrtého květnového týdne nás 22. května krásně naladila svým koncertem Základní umělecká škola. Květen je také měsíc, kdy vyrážíme s dětmi na výlet. Tentokrát jsme s dětmi vyrazili do ZOO. Děti z 1. a 3. třídy jely za zvířátky do Hodonína, děti z 2., 4. a 5. třídy navštívily ZOO ve Zlíně. Počasí nám přálo a z výletu jsme si všichni přivezli spoustu krásných zážitků.

Hned další den, 24. května, jsme se s družstvem 5 dětí ze 4. a 5. třídy zúčastnili již 15. ročníku Dobrodružné cesty žabky Žofky. Dětem patří velký dík za skvělou reprezentaci naší školky. Krásné 3. místo v kategorii jednotlivců vybojoval Radim Malůš.

Ve čtvrtek 25. května jsme prožili relaxační dopoledne při muzikoterapii. Vypravili jsme se do africké vesnice a seznámili se s netradičními hudebními nástroji vyrobenými ze dřeva, kovu a hlíny, ale také z bambusu a kokosu. Děti si dokonce mohly vyzkoušet, jak se na takové nástroje hraje. 26. května se mohli rodiče dětí navštěvující předplavecký výcvik jet podívat na svoje plaváčky v akci. Nejedna rodič

byl mile překvapen, jak to dětem jde a jak je pobyt ve vodě baví.

30. května k nám přijel netradiční kouzelník. Vykouznil totiž dětem zvířátka s barevných balónků.

Na konci května pro nás paní učitelky Veronika Zimčíková, Sabina Jurásková a Michaela Mančíková připravily pohádku O princezně a zlé ježibabě. Děti se zájmem sledovaly pohádku a s napětím očekávaly, jak to všechno dopadne. Samozřejmě, jako každá pohádka, dopadla i tato dobře a tak si nakonec děti s princeznou i zatančily.

Den dětí jsme tento rok slavili s hasiči, jako už tradičně si tuto akci děti pořádně užily.

6. června se vydalo družstvo 6 dětí do Uherského Hradiště, aby zase změřily síly s dětmi z okolních školek na Sportovních hrách dětí mateřských škol.

8. června jsme putovali za myslivci. Děti se nejvíce těšily na zvířátka.

9. června nás reprezentovalo družstvo 9 chlapců na fotbalovém turnaji Školka Cup v Dolním Němčí, kde jsme v loňském roce obsadili 2. místo.

Rok utekl jako voda v potoce a je tu zase loučení. 19. června se na hlucké tvrzi uskutečnilo slavnostní „Rozloučení s předškoláky“, kteří se už teď těší na září, až zasednou do školních lavic. Než se tak ale stane, čekají nás prázdniny. **Mateřská škola bude uzavřena od 17. července do 6. srpna. Provoz bude pokračovat od 7. srpna.**

Lenka Prachařová

Jak to bylo a jak to už nikdy nebude

Podle vyprávění hluckého rodáka, žijícího 50 let ve Zlíně, zapsal a doplnil Antonín Zlinský

Co z Hluku zmizelo a mizí

Někdy ani nezpozorujeme, co nám mizí téměř před očima, a když se podíváme po delším čase, tak se nestácíme divit. V Hluku víc než padesát let trvale nežiji, tak tyto změny vnímám zřetelněji, protože do svých dvaceti let jsem zde žil. Jsem už označovaný jen za rodáka z Hluku. Když jsem byl malý kluk, tak mě moje babička Kateřina Machová často vyprávěla, jak to bývalo prvěj. Moc rád jsem to poslouchal. Když se mně dostala do ruky publikace od Marie Plačkové „Hlucké besedy aneb Jak to bývalo prvěj“, vznikl v mé hlavě impuls a inspirace napsat něco pro své dcery a vnuky.

Žijí ve městě, tak ať se poučí, jak sa žilo prvěj. Bude jim to velmi užitečné!

Mizení živých tvorů, věcí a zvyků vidím takto:

Za tu dobu, co pamatuji, tak v Hluku přibýlo obyvatel a ubylo nejen domácích zvířat, ale také zvířat volně žijících. Vezmu to v pořadí od těch největších.

Úbytek koní a jeho následky

Určitě se dá zjistit ze statistických údajů, kolik bylo v obci do období kolektivizace zemědělství koní. Kolik je jich dnes, vidíme například při organizování jízdy králů. Zůstalo méně než 10 % z původního počtu koní. Kůň jako tažná síla nám vymizel z cest. Pokrok nelze zastavit, ale přináší i druhotné změny s určitými následky, ne vždy kladnými.

Ať je mně prominuta trochu nostalgie pamětníka!

Typické ranní „hrkotání“ dřevěných vozů jedoucích na pole nám v nynější době nahrazuje zvuk motorů aut. Už se nejezdí z Hluku, Vlčnova, Dolního Němčí a dalších vesnic desítky „omašlených vozů“ košíňáků na pouť k Antoníčku. Vozy tam parkovaly v blízkém borovém lesíku a spokojené krmící se koníci půdě jehličnanů živin neubrali. Dojemná byla i zpívající procesí opravdových poutníků v krojích z podhoří. Poutníci šli přes Hluk ze vzdálených dědin už v sobotu navečer, a do rána u Antoníčka přespali venku, nebo se modlili u kostela. Často šli bosí, aby šetřili kostelní boty „vypucované“ na antonínskou mši. Jídlo měli v uzlíčcích s sebou, byla to vařená va-

jíčka s chlebem. Zapili to u Antoníčka vodou z pověstné studánky a v sodovkových lahvích si vody odnesli domů pro staré a nemocné, jelikož věřili, že voda je posvěcená a má léčivé účinky. Dalo by se říct, že pouť byla pro ně pokání i půst. Jak je to odlišné dnes...

Dnes je tam přeplněné provizorní parkoviště s mnoha sty auty ničících louku i blízké pole. Minulý rok jsem pouť navštívil, samozřejmě jsme přijeli autem a neměli málem kde zaparkovat. Nejde točit kolem času zpět, jen jsem si vzpomněl na milou epizodku, jak jsem tam byl naposled s babičkou. Šli jsme zkratkou kolem potoka a babička mě nutila cestou se modlit růženec, což se mně vůbec nechtělo. Za pětikorunový úplatek jsem se nakonec dal přesvědčit. Najednou přerušila modlení a řekla: „Tady kolem toho potoka byla vesnice Smíchov. Chlapi z té vesnice zbojnicili, proto byli pozabíjeni a vesnice vypálena.“ Asi tak po dvou hodinách chůze jsme se dostali až ke kostelu svatého Antoníčka. Klekli jsme před přeplněným kostelem a babička se opět modlila a zpívala s ostatními poutníky. Já jsem přemýšlel o těch zbojnicích ze Smíchova a za co utratím slíbených pět korun.

Vraťme se k těm koním. Nevím, zdali má někdo v Hluku sáně ke koňskému záprahu. V minulosti byly běžné k vyvážení hnoje lajty s močůvkou na zasněžená pole a vlastnila je většina majitelů koní. Silnice se nesolila ani nesypala, takže na ní uježděná vrstva sněhu byla jako led. Auta téměř nejezdila, tak kluci vzali „šlájčuky brusle“, samorostky hokejky a na silnici se hrál hokej „o sto šest“.

Koníci táhnoucí sáně často znečišťovali hřiště, ale o odklizení se postarali hojní ptáčekové zvaní chocholouši. Když zmizely kobylince z cest, tak zmizeli s nimi i chocholouši obecní.

Koně jsme vidali denně na ulici, věděli, kdo jaké má, jak je ošetřuje, a nevěděli jsme, co je to „hypoterapie“. V každé stáji pro koně byly vlašťovky, na rozdíl od jiríček byly závislé na podmínkách chléva. Hospodář jim nechával otevřené okénko na volný průlet v jakoukoliv

dobu. Vlastovky odešly s koňmi a jirčiky na fasádách moc rádi, na rozdíl od našich předků, nemáme. Asi už nevěříme, že přináší do domu štěstí a likvidují mouchy.

Skot

Kráva rovněž není často dnešním obyvatelům k vidění. Do kolektivizace jsme je viděli zapřažené ve vozech. Byly tažnou silou pro menší zemědělce, kteří si nedovolili chovat koně. Krávy se dokonce kuly dvěma malými podkovami. Jednalo se o promyšlenou trojí užitek: původních červených strak. To je tažná síla, mléko a maso. Kráva byla živitelkou celé rodiny a i dnes je pilířem lidské výživy. Ještě v 19. století, posílali chudobné rodině krávu, tak bylo to větší neštěstí, než když zemřelo v rodině dítě, protože to ohrozilo celou početnou rodinu. (Není to nadsázka ani vtip, toto mně říkala moje babička.)

Nevím proč, je slovo kráva u nás používáno jako nadávka, asi si neumíme krav vážít tak jako Švýcaři, Dánové a jiné vyspělé národy. V tahu byli užíváni kastráti býků, volí. Dnes je slovo vůl v našem slovníku velmi často používáno v pochybném smyslu. Poslední pár volů v záprahu bylo vidět na statku Egona Penka, zůstali zde i po válce, než je nahradily traktory. Dnes se chová daleko méně krav než v minulosti, protože máme ve velkovýrobě vysoce produkční holštýnský skot, jehož maso je ve srovnání s původním plemenem výrazně horší kvality. Obecní býci už jsou také minulostí, nahradila je umělá inseminace, kterou byla zlikvidována tuberkulóza a nakažlivé zmetání krav. Je to velmi záslužný čin veterinářů a zootechniků pro celou lidskou populaci. Poslední ošetřovatel býků v Psinci byl pan Šácha a první inseminátor Jan Kožík z Tabulí.

V současné době je mléka produkováno nadbytek, děti malují krávy fialovou pastelkou a myslí si, že mléko se vyrábí v mlékárnách. Málo se ví, že volně se pasoucí a tažné krávy, nechávaly v otevřené krajině spousty výkalů (kravinců), které byly potravou mnoha druhů much, jejich larev a ptáků, jako byl dudek obecný, jehož úbytek je obdobný jako u chocholouše. Dudek

díky uvedené potravě, kterou krmil mladé v dutině stromů, si vysloužil rčení: „Smrdíš jak dudek.“

Chov koz a ovcí

Počet koz byl v Hluku na rozdíl od hornatějších obcí poměrně nízký. Kozly choval pan Maluš v Klebetově. Na Babí hoře měl velké stádo ovcí pan statkář Penk, které ošetřoval slovenský ovčák pan Slobodník. Ten dělal také ovčí sýry.

Chov prasat

Kdo mohl, tak choval prasata ve chlévě nebo dřevěném krmíku. Tradice zabijaček je známá, ale i těch dnes v Hluku velmi ubylo. Doma se už nechová, kdo si chce udělat zabijačku, doveze si prase z Gigantu u Nového dvora. Zde by se dalo připomenout něco z plemenářství, které bezpochyby mělo v Hluku vysokou úroveň. Pan Krpal z dolního konce choval plemené kance. Chodil s třímetrákovým kancem po Hluku jak s dobře vycvičeným psem a navštěvoval zákazníky s říjnými prasnicemi. U hospody dal kanci povel čekej a ten poslušně i několik hodin čekal na pána, kterého pak odvedl domů. Nás kluky obrovský kanec lákal k nepravostem a dráždili jsme ho vystřelováním papírků do jeho obdivuhodných varlat. Kanec zařval a pan Krpal s bičem nás pak pořádně prohnal...

Chov hus

Husy byly chovány téměř v každé chalupě. Jejich ošetřování a krmení bylo záležitostí děcek. Děcka většinou milují mláďata a zvířátka, a tak housátka, káčátka, kuřátka a další. To byli jejich mazlíčci místo plyšáků a společenských pejsků. Každý neměl svého housera, tak první povinností bylo honit husu na jaře k houserovi. Pak husa snesla tak kolem deseti vajec a za čtyři týdny nastalo radostné klubání housátek z vajec. To bylo radosti. Pak nastalo každodenní chození na kopřivy, pampelišku, štěrbák, pcháček oset, ovsíhu a také pasení hus na trávníku na strništi, následovalo trhání podrostliny na polích, koupání hus na potoku a nakonec výkrm kukuřicí, který byl dost drastický.

Zabíjení hus mělo svůj obřad (dá-li se to tak říct). Husa vykrmená do váhy 8 až 10 kg se zařezala zpravidla v sobotu a v ten den se vařila omáčka z krve. Potom se husa oškubala pro vysoce ceněné peří. Z hlavy, nožek, srdce, žaludku, krku a křídel se vařila polévka. Na druhý den se husa ořezala z kůže, vytopilo se sádlo a v něm usmažila játra. V neděli byla znovu husí polévka s lokšama, hlavní jídlo husí škvarky s játry a bramborem. Další neděli se peklo husí maso různě upravené a z kostí se vařila polévka. Škoda, že dnes se v Hluku chová tak málo hus. Je to další citelná změna úbytku zvířat spojených s určitou tradicí, jako je draní peří. Husí tradiční speciality taky nebyly k „zahzení“ (játra,

škvarky a nejvíce ceněné sádlo). Více než v Hluku se chovaly husy ve Vlčnově, kam Hlučané také chodili husy dokupovat.

Slepice

Slepice takovou péči jako husy, eventuálně i kachny, nepotřebovaly. Volně běhaly po dvoře a nejraději se kutaly na hnojišti. Při krmení zrnem se musela odhánět hejna přemnožených vrabců, aby zrna urychleně slepicím nesezobali. Proč vrabci domácí i polní, kterých bylo jako much, téměř vyhyňuli, nedovede už nikdo vysvětlit. Hubení vrabců bylo za protektorátu dokonce povinné. Od sedmdesátých let vrabce nahradily hrdličky zahradní z Balkánu. Slepice se množily přirozeným způsobem. Kvočny seděly na vejcích, ty také opatrovaly, a když se kuřátka vylíhla, učily je shánět potravu. Někdy se stalo, že slepice zmizela a za tři týdny přišla s hejnem kuřátek. Kohoutci se zhruba po šesti měsících zabíjeli na maso a kuřice pak doplňovaly chov. Maso z kohoutků bylo nesrovnatelně kvalitnější než z dnešního rychlovýkrmu.

Psi a kočky

Poměr ke psům a kočkám byl ryze pragmatický. Pes byl na hlídání domu, chytání potkanů a tchořů. Kočky měly za úkol chytat myši. Pokud neplnily požadavky pánů, pozval se myslivec k jejich usmrcení. Pes a kočka byly užítková zvířata a do doby protektorátu bylo psí maso a sádlo prodáváno legálně v řeznictví. Dnes jsme z toho pohoršení a tato zvířata jsme povýšili nad ostatní. V minulosti od smrti hladem lidi zachraňovaly velmi často jen dubové žaludy a psí maso. Dnes jsou podle „zoologického rasismu“ kočky a psi uznávání za posvátná zvířata jako v Indii krávy. Je pozoruhodné, že se dnes nikdo nepodivuje reklamě na hříběcí salám. Koně pro naši civilizaci udělali nejvíc ze všech domácích zvířat.

Holubi a králíci

Kluci rádi chovali holuby a jezdili s nimi kšeftovat na trh do Hradiště. Každý

pořádný kluk měl doma svůj holubník. Chov králíků byla záležitost produkce masa. Často byli polodivoce chováni ve chlévě spolu s hovězím dobyt看em. Byly k tomu ale nesmyslné výhrady, že králíci se mohou křížit s potkany.

Jiné zajímavosti

Z polních monokultur řepky a kukuřice zmizeli hojní skřivani, ze stodol zase sovy pálené a tchoři.

V minulosti lidé v Hluku chovali více zvířat, žili s nimi v užším kontaktu a měli k nim nefalšované citové vztahy, i když někdy byly samozřejmě pragmatické. V zimě se nerozpakovali vzít do kuchyně kvočnu i s kuřaty nebo selátko nějak postižené, které by to u prasnice s ostatními sourozenci nepřežilo. Nám v dětství zvířata nahrazovala hračky, a dnešním dětem zase nahrazují tato zvířata kopy plyšáků. Děti mají instinktivně rády zvířata a je dobré jim to prakticky umožňovat, ale se vši odpovědností, jinak jsou pak lepší ti plyšáci.

Změny mezi lidmi

Velké změny jako ústup Němců a příchod Rudé armády je všeobecně znám, ale kdy zmizel poslední policajt a bubeník oznamující občanům zprávy, je už méně známé. Dobrosrdečná tvář „obecního policajta“, dědanka Dufky se už jen usmívá na hřbitovním pomníčku. Poslední ponocný s troubou, strýček Šimčík z cehúza v Antonínské ulici, byl posledním v této bohulibé funkci.

Už jen málokdo si vzpomene na dráteníky chodící po Hluku a volající „Drátovat, hrnce flikovat“. Dále pak sklenáře s krosnou vyvolávající „okna zasklívat“ a kopaničáry s neuvěřitelným nákladem na zádech volající „Hráble si kup“. Hadráři jezdili s koňským potahem a volali „Hadry, kosti, staré železo“ a nedávali za to peníze, ale hrníčky a talířky. Malý Vašek Durák nabízel po domech dvě klubka ručně sprádané ovčí vlny, a přišel pěšky „se svým zbožím“ až ze Lhotek (Nová Lhota.) V pátek obcházeli Hluk modlíci se žebráci, kteří byli ubytovaní v chudobinci v ulici Psinec. Cítil jsem lítost

nad jejich osudem a jejich zmizení je na rozdíl od ostatních zmizelých věcí potěšující. Lidé dnes umírají většinou v nemocnicích, ale také lidé už nejsou tak věřící, tak se vytratilo chození „velebného pána zaopatřovat“ s posledním pomazáním a cinkání zvonku ministranta kráčejiícího před ním.

Voda

„Je dobré žítí, tam kde je dobrý chleba a dobrá voda k pití.“

Určité toto přísloví nevzniklo jen tak náhodou. Jen v úseku od fary po Činčavu bylo před domy devět studní a pump. Poslední dřevěná pumpa byla na Kopečku před Pospíškovým domem č. 71. Když jsme šli jako malí kluci domů ze školy, tak jsme ochutnávali vodu a hodnotili, která je nejchutnější, nebo porovnávali s tou, co máme doma v naší studni. Ve škole mimo jiné jsme celé dopoledne byli bez vody a na svačinu jsme měli krajíc chleba se sádlem, proto jsme měli také pořádnou žízeň. Za našeho mládí se o pitném režimu dětí nic nevědělo, a přesto jsme to ve zdraví přežili! Voda se nekupovala, ale maximálně se s ní šetřilo, a když jsme někde zbytečně pumpovali vodu, tak nás majitel vyběhl z domu srovnat nějakým prutem. Významnou roli hrály v pití na poli nebo v lese studánky. Vědělo se, která studánka má nejchutnější a v létě nejstudnější vodu a která nekalí slivovici při ředění. O „vřivé“ vodě na Babích horách mně vyprávěla babička. Jak je to s úctou k vodě a jejich zdrojů dnes, je zbytečně popisovat. Už neuslyšíme: „Okoštuj, jak máme dobrou vodu, nebo náš dobrý chleba.“ S chlebem je to velmi podobné jako s vodou. Máme jej k požití nadbytek, ale jaké je kvality? Asi podobné jako voda k pití vyčištěná z řek. Lze konstatovat, že vztah k vodě a chlebu se očividně změnil v nedobré slova smyslu.

Jaké jsme měli hračky a jak jsme se hrávali

Jarní sezona pro nás začínala hraním kuliček do důlku a také na ťukanou. Hrálo se o kuličky keramické, skle-

něnký i železněnký (kuličky z ložisek). Jamky na kuličky byly před domy a ten, kdo si nepřál, aby tam děcka hrála, tak jim nalil do důlku vody, nebo i něco horšího. Vrtěla se dřevěná kača pomocí bičíku, kača byla často vlastnoručně vyrobená z dřevěné špulky na niti a honil se ráfek kola nějakým kolíkem, nebo se hrál „semel“. Semel, to bylo dřívko, 10 cm dlouhé, zhruba 2 cm silné, na koncích zařezané, to se odpalovalo paličkou, podobně jako golf. Přeborníkem byl Jožka Pospíšek – dnešní spoluorganizátor jízdy králů. Děvčice měly nějakou panenku a kopu „hadérek“, ze kterých jim šily šatičky. Když byl tatínek nebo dědáček šikovný, tak jim ze dřeva udělal nějakou kolébku pro panenku. Na podzim se vyráběli a pouštěli „draci“. V zimě se sáňkovalo, lyží bylo málo, ale byly tu i pokusy vyrobit si je z rozeschlé staré bečky. Brusle byly na kličku přišroubované na botu. Nevýhoda byla, že brusle trhaly podpadky na botách, což se doma rodičům nezamlouvalo. Z klukovských her byl nejoblíbenější hrou fotbal, potom na vojáky nebo na četníky a zloděje. Při rozdělování rolí se nikomu nechtělo hrát četníky a vojáky Němce.

S tímto jsme si vystačili. Vyrůstli z nás normální vzdělaní lidé, včetně doktorů, učitelů, inženýrů a spousty velice šikovných řemeslníků. S dneškem to nelze srovnávat.

Staré odrůdy ovoce a jejich využívání

Je známo, že mizí staré odrůdy ovoce a jsou nahrazovány novými odrůdami, chutnějšími a většími. Až staré odrůdy zmizí, tak se dovídáme o jejich vlastnostech užitkových, léčebných, chuťových a trvanlivosti bez umělé konzervace.

Vzpomínám na obrovský starý strom jeřáb oskeruše ve Včelíně u Hlubočku (vlastnila jej rodina Straňákova). Užitkovost oskeruše byla už v současnosti, jak se říká „díky Bohu“, doceněna.

Hnilička hruška šedivinka více než staletý strom, byla v jednom blízkém humně, stejně jako hruška žňovka. (Dozrávala ve žních a měla nenapodobitelně vynikající chuť.)

Zajímavé bylo využití šedivinky, která

se dala konzumovat, až zhniličkovatěla, a pak se také sušila vcelku. Sušené hniličky se v zimě vařily jako kompot a léčil se tím u děcek častý průjem. Obrovský strom šedivinky dával každoročně úrodu několik metráků a spadané hrušky se dávaly jako krmivo prasatům. Jednou je dědeček vylišoval jako šťávu a moc nám chutnala.

Jabloň kožuch a jadernička, panneské, několik stromů bylo v Kaštanci. Jaderničky se jedly hned po sklizni, jablka kožuchy, ty byly uskladněné na hůře pod slámou, jedly se až před Vánocemi. Jistě bylo takových odrůd mnoho, ale jen na tyto dvě si vzpomínám.

Odpovědí na to, proč je chránit, je celá řada. Jednak je v tom variabilita. Když se tady podíváme, máme tu malináče, které jsou uvnitř červené a chutnají po malinách. Jsou zde renety, které mají chuť sladce navinulou, specifickou. Máme tady kyselé odrůdy, tzv. štrůdláky, které dodají výtečnou chuť štrůdlům. Matčino, které je sladké, nebo Bláhovo oranžové, to je výborné a křupavé. Nebo citronové zimní, co chutná po citronech. Každá ta stará odrůda má svou specifickou chuť, barvu, vůni i pokožku. Každá má svou zvláštnost. A co dnes koupíte běžně na krámě?

Je to vyšlechtěné proto, aby to bylo na první pohled krásné, mělo to pěknou jemnou slupku, aby se to přitom dalo dobře skladovat a bylo odolné (protože velkoobchody chtějí, aby se

to neotlačilo a vydrželo všechno to cestování). Takže museli vzít pár odolných odrůd a ty křížili tak dlouho, až z toho vznikl ten finální výsledek. Jenže kromě toho, že vypadají skutečně lákavě, mají krásnou lesklou pokožku a jsou pěkně vybarvené, přišly o to hlavní: chuť. Ta se vlastně ztratila, uniformovala, a dnešní jablka tak chutnají jako kompot všech těch nakřížených odrůd. Každému přece chutná něco jiného, jenže v té jednotné chuti si už nevyberete.

Napadlo mě toto psaní, když jsem přemýšlel o svém životě. Jsem si vědom toho, že pokrok ve světě techniky nejde zastavit, je však třeba vědět i něco o minulosti. Není to tak dlouho, když jsem byl dítě, a pozoruji, jak se svět změnil. Chtěl jsem jenom připomenout, že i náš život bez PC a mobilních telefonů měl své kouzlo a že by se někdy lidé mohli zamyslet i nad tím, že přírodu neošidíš. Trochu skromnosti vůči přírodě, s přihlédnutím do minulosti, by nám neškodilo. Mám trochu obavy z budoucnosti, protože ten pokrok má i své negativní výsledky, které by mohly světu ublížit. Toto je můj příspěvek, jako vzpomínka na nedávnou minulost s tím, aby se uchovala nějaká fakta ze života jedné generace.

Takto skončila debata s rodákem z Hluku, mým kamarádem. Já mu za jeho moudrost děkuji a věřím, že jeho myšlenky vás povedou k zamyšlení se nad naší minulostí.

Čas tiše plyne, vzpomínka zůstává.

Dne 1. května 2017 tomu byly 2 roky, co nás navždy opustila naše maminka, babička a prababička, **paní Anna Libosvárová**. S láskou vzpomínají děti s rodinami a všichni, co ji měli rádi.

Hřbitov je smutná zahrada, kde tiše ptáci pěj, své nejdražší zde člověk ukládá a vzpomínky se vrací.

Dne 25. května 2017 jsme vzpomněli 17. výročí úmrtí mého manžela, našeho tatínka a dědečka, **pana Josefa Soukeníka**. Za vzpomínku děkuje manželka a děti s rodinami.

Žádný čas není tak dlouhý, aby dal zapomenout.

Dne 20. června jsme vzpomněli 10. výročí úmrtí **paní Ludmily Mitáčkové**. S láskou vzpomínají dcery s rodinami.

Dne 13. června 2017 vzpomeneme 5. smutné výročí, kdy nás náhle opustila drahá manželka, maminka a babička, **paní Marie Machová**. Všem, kteří ji znali a vzpomenu s námi, děkují manžel, synové Tomáš, Martin a Pavel s rodinami.

Je smutno bez Tebe žít, nemá kdo poradit, potěšit. Díky za to, čím jsi pro nás byla, za každý den, který jsi pro nás žila.

Dne 5. května 2017 jsme vzpomněli 3. výročí úmrtí naší drahé manželky, maminky a babičky, **paní Emílie Macekové**. S láskou vzpomínáme. Za tichou vzpomínku děkuje manžel Alexander a dcera a syn s rodinami.

Měl jsem vás všechny rád, chtělo se mi žít, přišla však nemoc zlá a já musel odejít.

Dne 6. dubna to bylo 22 let, kdy nás navždy opustil **pan Gustav Škorpík**. Vzpomíná manželka Marie a celá rodina.

Čas tiše plyne, ale vzpomínka na Tebe zůstává.

Dne 15. června to bylo 11 let, co nás navždy opustila **paní Anna Ředinová**. Za tichou vzpomínku děkuje celá rodina.

Život se nezastaví, jde dál, jen vzpomínky zůstávají nám.

Dne 9. července 2017 vzpomeneme 10. výročí úmrtí našeho syna, **pana Milana Blahy**. Vzpomínají rodiče, sestra Andrea s rodinou, prarodiče a ostatní příbuzní.

Utichlo srdce, vzpomínky v srdci má každý z nás.

Dne 21. července 2017 by se dožil 70 let náš manžel, otec a dědeček **pan Karel Druckmüller**. Za tichou vzpomínku děkuje manželka, syn s rodinou a dcera s rodinou.

Nezapomeneme nikdy, že tu byl někdo, na krátký zářivý okamžik.

Dne 28. června by se dožil sedmdesátiletý **pan Pavel Míšek** a 17. září uplyne 20 let od chvíle, kdy dotlouklo jeho znavené srdce. Za vzpomínku děkují manželka a dcery s rodinami.

Čas tiše plyne, vzpomínka zůstává.

Dne 12. června tomu bylo 19 let, co nás navždy opustil **pan Jan Bachan**. Za tichou vzpomínku děkuje manželka, syn Josef a dcera Marie s rodinami.

Odešla jsi, jak osud si přál, v našich srdcích žiješ dál.

Dne 28. června 2017 vzpomeneme 21. výročí úmrtí **paní Marty Slavíkové**. Za tichou vzpomínku děkuje manžel František, syn Stanislav s rodinou, syn Dušan a sestra Marie s rodinou.

Ráno, když slunce zemi navštívilo, Tvoje srdce se navždy zastavilo. To, že čas rány hojí, je jen pouhé zdání, stále je v srdci bolest a vzpomínání.

Dne 22. července 2016 ve věku 74 let zemřel **pan Jaroslav Rybníkář**. Stále vzpomínají manželka a synové s rodinami.

Vzpomínky se vrací a nedají zapomenout.

Dne 17. května 2017 jsme vzpomněli 3. smutné výročí úmrtí našeho tatínka, dědečka, pradědečka, bratra a švagra, **pana Jaroslava Šimčíka**. Dne 4. srpna by se dožila 80 let naše drahá maminka a babička, **paní Anežka Šimčíková**.

Děkujeme všem, kteří jim věnují tichou vzpomínku. Děti s rodinami.

Odešel jsi tichou tmou, tiše s bolestí svou. Nebylo Ti dopřáno s námi být, nebylo léku, abys mohl žít...

Dne 14. června 2017 jsme vzpomněli 1. smutné výročí úmrtí **pana Milana Růžicky**. S láskou vzpomínají manželka, dcera s rodinou, syn, maminka a ostatní příbuzní.

Společenská kronika března – květen 2017

NAROZENÍ

Březen

Viktorie Gottwaldová
Andrea Šumberová
Maria Pachlová
David Hrabinec
Natálie Šafaříková

Duben

Štěpán Skuček
Lenka Mezírková
Ellen Draňová

Květen

Agáta Coufalová
Eva Mikesková
Ondřej Briešťanský
Adam Matoušek

ÚMRTÍ

Březen

Antonín Bursík
Jarmila Bucalová

Duben

Josef Přikryl
František Vlk
Marie Křápková
Jan Mitáček
Ludmila Hanousková

Květen

Antonie Huspeninová

SNATKY

Březen

Radek Šimčík – Monika Bittnerová

Duben

Jan Suchánek – Jarmila Mošťková

Květen

Dominik Mitáček – Nela Janásová
Josef Kotačka – Tereza Dohnalová

Kuchařky z obecního hostince

Největší sláva obecní hospody, která stojí na velmi atraktivním místě na rohu náměstí a Boršické ulice, spadá do let 70. a 80. To bylo náměstí ještě takové, že zde nebylo ničím omezené parkování jakýchkoliv aut, ať se jednalo o auta nákladní, či osobní. A také je třeba říci, že obecní hospoda měla velmi dobrý zvuk a to proto, že se zde vařilo „podomácku“. O tom jsem si povídal s kuchařkami, které tady v této době vařily. Obě nebyly klasické kuchařky, čili nebyly v učení od 15 let, ale praxe a také studie kuchařiny z nich udělaly právoplatné kvalifikované pracovnice. Hlavní kuchařkou byla nejdříve paní Pražová, později Josefa Sošková-Cibulková. Jozina je švagrovou Marie Hejdové, která byla ochotná se mně svěřit se svými vzpomínkami. Druhou mojí společnicí byla Lidka Hrdinová, sousedka obecní hospody. Obě dvě mají spolu hodně společného, a proto větší na vyprávění se týká obou.

Marie Hejdová se narodila 8. 10. 1946 jako druhé dítě

rodičů Jana a Marie Soškových, kteří bydleli v Antonínské ulici. Marie má bratra Františka, který studoval v Brně stavební průmyslovku a za ženu si vzal již zmíněnou Jozinu Cibulkovou. Rodiče po celý život manuálně pracovali, protože otec, vyučený tesař, pracoval na stavbách, po letech dělal cestáře. Matka za svobodna pracovala ve firmě Baťa, pak byla v domácnosti. Nakonec vstoupila do JZD a pracovala v rostlinné výrobě.

Marie po vchození základní školy nastoupila do Autopalu, kde pracovala jako dělnice. Tady se seznámila se svým nastávajícím Petrem Hejdou (1941–2012), který pocházel z Jalubí. V roce 1967 se vdala a s manželem měla dvě děti. Evu (1968), později zub-

ní doktorku, a Petra (1970), vyučeného ševce. Ten své řemeslo velmi dobře ovládá, má firmu, která kromě normální ševcovské práce vyrábí i zakázkové boty a také boty ke slováckým či jiným krojům. O jeho práci je velký zájem. Marie vydržela v Autopalu 10 let a odtud odešla právě do obecní restaurace. Tady pak prožila svá nejlepší léta. Ačkoliv tady byla tvrdá práce, bývalo tu hodně veselo. Tehdy byly v Hluku dvě hospody. Právě tato na obecním a potom na dolním konci „U Nemravů“. V hospodách bývalo plno a docházelo zde k situacím, o kterých se mluvilo v Hluku denně. Během práce v restauraci chodila jak Marie, tak i Lidka Hrdinová do školy a udělaly si výuční list. Když Marie na obecní nastoupila v roce 1972, byl tady vedoucím známý matador v pohostinství pan Antonín Pospíšek, kterému v Hluku říkali Tonik. Rodina Pospíšková bydlela ve Vyšehradské ulici. Když nastal panu Pospíškovi důchodový věk, tak ho vystřídal pan Oldřich Černík z Uherského Brodu. To byl

také velmi zkušený a obětavý pracovník v tomto oboru. Vybavení v kuchyni bylo velmi jednoduché, dá se říct primitivní. Byl tam obyčejný velký sporák na uhlí, takže musely holky přinášet ze dvora jak uhlí, tak i dřevo a každé ráno, už brzy, aby bylo uvařeno, také zatápět. Vařily obyčejná domácí jídla, polévky gulášovou, dršťkovou, polévky z různých luštěnin (čočkovou, hrachovou, fazolovou), žampionovou, boršč a hlavně hovězí a slepičí vývary. Hlavní jídla pak byla rajska omáčka s hovězím masem, svičková, hovězí přírodní na žampionech (cena 7.40 Kč), guláš vepřový či hovězí (6.30 Kč), řízek (150g) s obyčejným bramborovým salátem (13.20 Kč), sekaná s bramborem či bramborovým salátem a také rybí filé, jak na řízek, tak i přírodní, pečený bůček se zelím či s vařenými bramborami a okurkem. Maso bylo tehdy velmi levné v porovnání s dnešními cenami. Bůček nebo hovězí krk stal tehdy v masně 20 Kč, pro hospody to bylo ještě levnější. A přesto lidé o tyto druhy masa neměli zájem, kupovali raději maso o něco dražší, kýtu, kotletu, hovězí zadní. Jídla byla velmi chutně upravena, a proto byla hospoda neustále plná. A také se po náměstí dalo jen velmi těžko projít, kolik tady stávalo aut. Oba vedoucí, jak Pospíšek, tak Černík, své práci rozuměli a měli se svými zaměstnanci velmi dobrý a kamarádský vztah. Práci v hospodě jim zpříjemňovali i učni, kteří sem chodili na praxi. Jeden z nich, Jenda Mikoška (měl 16 let a je synem bývalého náměstka v Autopalu Jana Mikošky z Dolního Němčí), byl hodný kluk a holkám říkal teti nebo tetičko. Pro mladé dámy, kterým bylo tehdy 30 let, to bylo velmi úsměvné a zvláštní. Jednou dělali v Boršicích pracovníci obecního doplatky, které dopadly zle pro jednu paní. Ta se opila a ztratila falešné zuby, což byl velký průser, protože nemohla jíst.

Hospoda byla společenský prostor, a tak se zde scházeli lidé různých povah a charakterů. Někteří se nemohli dočkat už rána a stáli u hospody a čekali, než se otevře. A to se otvíralo už v 7.30. Byli to většinou lidé, kteří obohacovali hlucké prostředí svým vzhledem a také chováním. Strýc Uherka, kterému se říkalo Pantůček, bydlel na Drahačích a vodil si v určité době do hospody cigánečku. Tady

seděli celý den, dali si jedno pivečko, k tomu jednu štampruku, a to jim stačilo. Někdy se strýcem Pantůčkem chodil na obecni i syn Joža, Pantůček mladší. Většinou byli kamarádi, ale někdy to vypadalo tak, že z toho bude bitka. Strýc Pantůček nosil domů své cigánečce vodu z přehrady, aby měla po umytí hlavy pěknější vlásy. Tak to lidé dříve dělávali, chytali si na umývání hlavy dešťovou vodu. Naproti šenku sedával malý Jožka Štefaník, člověk liliputánské postavy, který za mládí dělal v cirkuse. Po Hluku roznášel v určitém období v sobotu noviny. Někdy se zapomněl v hospodě a lidé se novin nedočkali. V 70. letech dělával v Autopalu, někdy jezdil s ručním vozíkem, jindy pomáhal při různé jednoduché práci. Moc síly neměl, tak ho dali kontrolovat rozdělování podložek. Tady hlídal takový otrásací stroj, ale většinu směny zde u stroje proseděl. Nebylo potřeba nic dělat. V hospodě pouze dřímával u vyprchaného piva a někdy také čekal na to, až mu někdo něco poručí. Jednou v listopadu byla velká mlha a Jožka šel již potmě z hospody domů nad kostel, kde bydlel. Řidič auta ho přehlédl a srazil ho na silnici. Jožka na místě zemřel. Jiný gazda byl Tomáš Šimčík, Tomíšek. Tomíšek byl podnikavý člověk, který pracoval ve sklepě za pana Sedláčka. Tehdy byl sklep v Hluku hit. Tady se sedávalo až do rána. Někdo ho sem tam ošidil, ale většinou si vydělal hodně peněz. Měl také sběr železa u JZD v Antonínské (nyní je tam servis Omelka), který byl také dobrý džob. Když měl peníze, tak šel na obecni a hráblo se očko. Samozřejmě, že většinou prohrál, protože ostatní byli chytřejší. Když bylo po zavírací době, tak Tomíšek hodil vrchnímu 100 Kč (to bylo dost peněz) a jelo se třeba až do rána. Vrchní samozřejmě požadoval na svícení další koruny, někdy až do rána. Ráno pak šli někteří bez peněz a bez iluzí. Někdy to skončilo i bitkou, protože švindlování zde bylo normální. Tomíškovo heslo bylo: „Mám milión, nemám milión“, a také jeho přání, když dělal ve sklepě, bylo: „Můj sen je vyjít před tvrz, mít připravené letadlo a za 10 minut v Monte Carlu“. Z toho lze usoudit, o kom je vlastně řeč. Nakonec dělal Tomíšek kotelníka na tvrzi. Jednou ho však našel Franta Slavík ze zámecké kavárny v kotelně mrtvého. Co se mu přihodilo, se už nedovíme. Další osůbkou v hos-

podě na obecním byl Sláveček Mitáček, který bydlel na Vyšehradě. Dělal na statku, oprat oblečení mu neměl kdo, to dělal asi sám, proto také bylo hrdinství s ním sedět. Když byla nějaká slavnost, tak do hospody nosil foukací, anebo i normální harmoniku. Vždycky se vyšňořil do mysliveckého (oblek mu asi věnoval strýc Kozmík, krejčí) a užíval si. Kuchařkám chodil vyhrávat na obě harmoniky. Holky jeho vrzání vyslechly, pochválily a zeptaly se ho na galánky. Slávek byl samozřejmě rád, že je o něho zájem, povídal, holky ho hecovaly, chválil se, jaký je muž, ale pravděpodobně o něho žádné ženy nestály. I ta hra na oba nástroje byla taková.

Po roce 1989 se situace změnila i na obecním. Obecní šlo do soukromých rukou, jako pronájem. Obě holky odsud odešly. Marie Hejdová začala hlídat vnučku, dceru Evy. Ve školce však potřebovali kuchařky, tak Marii přemluvili, že když půjde vařit, vezmou předčasně do školky i vnučku. Práce pro děti a s dětmi ji velmi bavila. Hlavně když viděla, že jim chutná. Nejvíce šly na odbyt dukátové buchtičky a rajska omáčka s kouskem hovězího masa. A také bramborová kaše s karbanátkem (mleté maso). Ve školce byla také velká sranda, hlavně při nějakých oslavách. Všechny byly ženy v nejlepších letech, a tím velmi zkušené. V jednu dobu tam měly i muže. Místo vojny přišel do školky Michal Podškubka. Byl to hodný kluk a všechny ženy ve školce ho měly rády. Michal, vyučený malíř a natěrač, tady dělal údržbáře. Opravil nejen malby a zdivo, ale opravoval všechno, co se pokazilo.

Jak už bylo vzpomenuto v úvodu, k Marii Hejdové patřila, jak profesně, tak i lidsky, Ludmila Hrdinová. Obě toho spolu hodně prožily, přátelství bylo i mezi rodinami, proto je tady přirozeně i povídání Lidky.

Ludmila Hrdinová se narodila 7. 9.

1945 jako poválečné dítě manželům Anně a Janovi Hájkovým. Na rozdíl Hájkové rodiny (František 1902–1966 byl bratr Jana), které se říkalo „U Hrušek“, Janové rodině se říkalo Hájci „U Járku“. Rodiče Hájkovi měli doma už jednu holku, Marii, která byla pro mladší Lidku velkou oporou. Marie byla, a je výborná kuchařka, která nejen celý život dobře vařila, ale také spolu se svým manželem Josefem Lekešem napsala velmi úspěšnou knížku „Opomíjená jídla a zvyky“. Na Marii Lekešovou se samozřejmě nezapomnělo, protože i ona bude mít svůj medailonek v povídání o hluckých kuchařích v dalším období. Aby byla rodina Hájková celá,

je třeba dodat, že u Hájků měli i třetí dítě holku Josefku, nyní Hrubou.

Když Lidka ukončila základní školu, nedostala se ani do další školy či do učení. Nic jí nezbylo, než chodit po brigádách a čekat na nějaké stabilní zaměstnání. To se jí poštěstilo, když začala pracovat v hlucké pile. Nebylo to však dlouho, protože v roce 1966 se provdala za známého hluckého občana Antonína Hrdinu (1941–1998) a začala žít přímo ve středu Hluku, na náměstí. Manželé Hrdinovi měli spolu dvě děti, Janu (1967), která se vyučila kadeřnicí a své řemeslo provozuje v domě rodičů na náměstí. Marek (1970) se potatil, vyučil se kovářem a zbudoval si novou kovárnu naproti potoka „Okluka“. Po mateřské dovolené s Markem, to bylo asi v létě roku 1974, přišel za Lidkou pan Pospíšek Antonín „Tonik“, tehdejší vedoucí hostince na obecním, a požádal ji, zda by nechtěla pracovat v kuchyni. Bylo to v letní době, tehdy bylo v hospodě nejvíce práce. Lidka si ještě dnes vzpomíná, jak ji manželka Tonika, Marie Pospíšková, postavila ke sporáku, kde měla opékat vepřová játra. Tehdy to byl hit doby, smažená nebo restovaná játra na roštu, s bramborem a tatarkou. Práce u sporáku

byla však velmi úmorná. Teplota obrazně 100 °C, na což si člověk těžko zvyká. V kamnech se topilo uhlím, což je uvedeno už v přední části, ty byly velké jak pět obyčejných sporáků. Tehdy byla šéfkuchařka paní Prajzová, sestra paní Pospíškové, a už zde pracovala i Jozina Sošková, Marie Hejdová a také nějaké tetičky, které umývaly nádobí. Po odchodu paní Prajzové a pana Pospíška do důchodu se stala šéfkou kuchyně paní Pospíšková, od které jsme se hodně naučily. Po Tonikovi nastoupil jako vedoucí muž v nejlepších letech pan Černík Oldřich z Uherského Brodu. Byl to ambiciózní a zkušený pracovník, který pokračoval v tradici hostince „Na Obecním“, a hospodu rozjel na plné obrátky. Akcí bylo hodně. Holky dělaly všechny oslavy v Hluku, což představovalo hodně práce, a vůbec nebylo zařízení, které by děvčatům práci ulehčilo. Žádné stroje, nic zmodernizovaného, vše se dělalo po staru, ručně. Děvčata však byla mladá, pracovitá, práce je bavila a bývalo i veselo, přestože jak se povídá, „padala na hubu“. Vedoucí Černík se holek vždy zastal a snažil se jim tuto těžkou práci zvýhodnit.

Jak už psala Marie Hejdová, tak v hospodě se scházeli lidé různých povah, různého chování a také různého myšlení. Dopoledne tady bylo narváno, protože náměstí bylo prostorné a stavělo zde hodně řidičů. Navíc kuchyně hospody byla proslavená v širokém okolí. Odpoledne přicházeli místní štamgasti. Hlucké zvláštní osobnosti bych doplnil o Božu Kartáčnicu (Šimčíkovou, která bydlela vedle nynějšího obchodu u Nemravů). Jak vzpomíná Lidka, tak Boža jim do hospody nosila své vyrobené masti, aby je nic nebolelo. To však tak strašně smrdělo, že když tyto masti její manžel Tonda Hrdina vyhodil slepicím, tak jen natahovaly krky a utíkaly pryč. Jsou však i další vzpomínky, které obveselily společnost v hospodě, ale publikovatelné nejsou.

Je třeba zmínit i pracovníky, se kterými obě dvě spolupracovaly. Byli to číšníci a servírky. Dlouho zde byl „pan

vrchní“ Jožka Kupec, spolehlivá Marie Jurčová, její sestra Božka Hložková, veselá Bánovjanky, a také paní Pištěková-Hrubá a Hela Pivnická-Turčinková. Potom už přišli také manželé Hastíkovi (později dlouho pracovali soukromě „U Plynařů“), dále to byli svérázní manželé Adamkovi ze Slavkova, Marie Daňhelová a další brigádníci, kteří však brzy odcházeli. Pak přišla paní Kadlčková z Dolního Němčí, Ivoš Mitáček, Kotačková-Juřenčáková z Dolního Němčí, Hela Fruhaufová. Po revoluci převzali hospodu manželé Šimčíkovi. Ještě nějakou dobu zde Lidka pracovala a potom už odešla do školky jako kuchařka, a to už byla práce o něčem jiném. Práce s dětičkami, bez stresu a nervů, v krásném prostředí. Jako vrchní kuchařka zde byla paní Plačková, dále tam pracovala paní Uherková a paní Pospíšková. Asi za rok přišla Marie Hejdová, tak byly zase spolu. Tady ve školce byly zase jiné zážitky. Darmo se neříká, že „z malých dětí, pravda letí“. Při výdeji jídla jsme se dověděli všechno, co se doma řeklo, i to, co jsme vědět nechtěli. Děti se také chválily, co mají nového, třeba video, počítač nebo, že mají rodiče nový telefon atd. Ještě bych chtěla vzpomenout, že jsme pod vedením naší sestry Marie Lekešové absolvovaly i s Marií Hejdovou moc svateb. Bylo to hodně práce, ale byly jsme s Marií Hejdovou rády, čemu nás moje sestra naučila. Ze školky odešla do důchodu, a tím její život dostal už jiný směr.

Srbské žebírko (kotleta) – naklepeme kotletu, osolíme, opepříme a opečeme z obou stran. Na pánvičce, kde zůstal výpek, opečeme cibuli nakrájenou na kolečka, papriku a rajčata, přidáme trochu kečupu a podusíme do měkka. Podává se buď s bramborem, hranolky, či rýží. Podušenou zeleninu dáváme na opečené žebírko.

Antonín Zlínský

Z činnosti kuželkářského oddílu

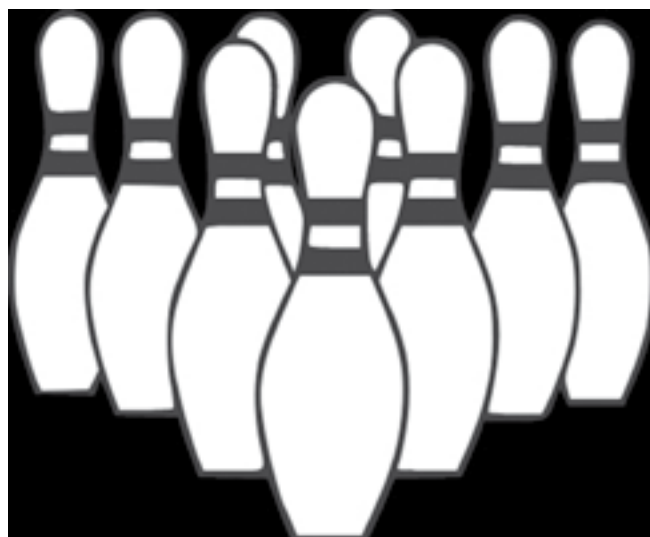
Krajská soutěž zlínského kraje 2016–2017 byla zahájena prvním utkáním v Hluku 10. 9. 2016. Našimi soupeři v podzimní části byly kuželkářské oddíly TJ Chropyně, TJ Slávia Kroměříž, TJ Sokol Machová, KK Kroměříž a KC Zlín.

Po podzimní části jsme se umístili na 3. místě.

Jarní část soutěže, ve které se hrálo o postup do krajského přeboru, byla zahájena 3. 2. 2017 s oddílem TJ Zbrojovka Vsetín E. Po osmém kole, kdy jsme hráli s KK CAMO Slavičín a TJ Zbrojovka Vsetín C a D, nám o jeden bod uniklo 1. místo a z celkového množství 15 družstev jsme skončili na krásném 2. místě.

Přestože věkový průměr našeho družstva je dost vysoký, tak všichni hráči hráli s maximálním nasazením, chutí a elánem, což se projeví na konečném umístění.

Eva Kyseláková

Polský úspěch hluckých pákařů

27. mistrovství Evropy v armwrestlingu v polských Katowicích se stalo galapředstavením borců z AWC Hluk. Trojice závodníků ve složení Jaroslav Štůsek, Václav Vaculovič a trenér české reprezentace Dušan Tesařík přivezla dva tituly evropských šampionů a k tomu ještě přidala jedno stříbro a dva bronz. V kategorii U21 nad 90 kg se pral o cenné kovy Václav Vaculovič a opět předvedl své kvality a jak vzpomněl na vyhlášení Sportovce okresu Uherské Hradiště, jel si pro medaili, kterou nakonec přivezl. Na svoji zničující levačku porážel jednoho soupeře za druhým, zastavil jej pouze pozdější šampion, Armén Davit Madoyan, a Rus Zaghar Bagaev. Bronz byl v této nabitě konkurenci nesmírně cenný a před Vaškem klobouk dolů.

Na pravačku si Vašek moc šancí v tak velké konkurenci nedával, ale nakonec z toho byla skoro opět placka. Ale opět jej předběhla arménsko-ruská dvojice a o bronz Vaška připravil Gruzíнец Arabuli. I tak zavládla nad čtvrtým místem spokojenost.

Zkušený Jaroslav Štůsek v kategorii Senior grand masters do 100 kg měla být medailová jistota, což se i stalo. Jarda levačka vybojovala svůj další evropský titul a na pravačce přidal hlucký matador ještě stříbro. Na pravačce byl nad jeho síly hned dvakrát švédský borec Jonny Jonsson a připravil jej tak o zlatý double. I tak byl Jarda se svým výkonem spokojený a opět dokázal, že patří mezi medailové stálice české reprezentace.

Další titul Mistra Evropy v kategorii Masters nad 100 kg pak premiérově vybojoval hlucký kouč Dušan Tesařík a přidal k němu ještě jeden bronz.

Bronzovou medaili získal na levou ruku, ale musel o ni hodně bojovat. Ruský obr Oleg Melentev byl nad jeho síly.

Po této porážce už Dušan své zápasy vyhrával. V semifinále se pak utkal o možnost vyzvat svého ruského soupeře v boji o titul, ale po dlouhém zápase s Němcem Kuehnem na něj zbylo třetí místo. To však Dušana zdravě nakoplo a byl připraven na pravačku dostoupat ještě výš, jenže ouva. První zápas, proti němu dvojnásobný vicemistr světa, domácí favorit, Polák Slawomir Glowacki, chyba rozhodčích, prohraný zápas a medaile se začala vzdalovat.

Pak už musel Dušan své zápasy s pravou rukou jen a jen vyhrávat. Všechny zápasy byly nesmírně dlouhé a vyčerpávající, přesto se Dušan probil až do semifinále. Zde jej čekal 140 kg vážící Bulhar Georgiev. Dušan ho v boji o finále porazil a mohl se těšit na finále

mistrovství Evropy, proti komu jinému než přemožiteli z prvního zápasu Slawomiru Glowackému z Polska.

Dušan musel ve finále hned dvakrát Poláka porazit, aby získal zlato. I když samotné finále trvalo skoro deset minut, nakonec se to podařilo. Dušan tak mohl slavit premiérové evropské zlato.

Děkujeme všem, co na nás mysleli a věřili nám.

AWC

DOLŇÁCKÉ SLAVNOSTI S JÍZDOU KRÁLŮ

Královská družina 2017

Král – Tadeáš Křížan

Dalibor Králík

Dominik Dekrét

Jakub Pekarovič

Petr Vozár

Tomáš Abrahám

Jakub Holec

Jan Sabo

Jiří Jackiv

*Jiří Soviš**David Jelének**Lukáš Křížan**Marek Mitáček**Martin Řiháček**Michal Hanus**Michal Kotačka**Michal Minařík**Přemysl Polách*

Roman Tabarka

Štěpán Daněk

Vít Janečka

Vojtěch Dohnal

Aleš Kužela

Jakub Prajza

Hluční králové

Prvním doloženým hluckým králem po skončení I. světové války byl v roce 1919 pan Jan Janků. Až do roku 1936 nelze zatím jednoznačně určit další osoby krále.

Dalšími králi v Hluku byli:

Jaroslav Kožík (1936)

Vavřín Štefaník (1937)

Stanislav Pištěk (1940)

Josef Dohnal (1943)

František Mika (1946)

Vavřín Dufka (1947)

František Štefaník (1948)

Jan Rybníkář (1950)

Jan Hájek (1951)

Václav Hájek (1957)

František Pospíšek (1958, 1959)

Josef Kožík (1960, 1961)

Antonín Kadluba (1962)

Rostislav Vaškovice (1963, 1964)

Stanislav Nemrava (1965)

Josef Mišek (1968)

Václav Pištěk (1970, 1971)

Antonín Dohnal (1973)

Josef Bachan (1975)

Petr Pospíšek (1978)

Petr Mach (1981)

Marek Hrdina (1984)

Martin Mořický (1987)

Stanislav Prachař (1990)

Miroslav Mitáček (1993)

Jiří Galda (1996)

Petr Mach (1999)

Vít Pospíšek (2002)

Marek Rybníkář (2005)

Lukáš Šimčík (2008)

Přemysl Polách (2011)

František Libosvár (2014)

Tadeáš Křížan (2017)

František Uhlíř

Z PROGRAMOVÉ NABÍDKY 23. DOLŇÁCKÝCH SLAVNOSTÍ

Vyrobeno na Dolňácku aneb Made in Dolňácko

Co si doma navaříš, to si sněž. Všude dobře, doma nejlíp. Bez peněz do hospody nelez. Juro, že nezeže-reš skokana?

Tak trochu Slovácko sa súdí a tak trochu Slovácko sa nesúdí. Jednoduše, hlucké a pozvané soubory představí jeden prostý den na Dolňácku. Od ranního kuropení až po půlnoční houkání sov a ponocného.

Kosení trávy, snídane, vyhánění na pastvu. Škola, polednice, obědnice, parádnice, tanečníci, galáni a galánky, večerní zábavy a další a další.

A když už je to hotovo, proč s tím nejít jako s projektem do Evropy. Třeba Dolňácko prorazí a houfy cestovatelů zamíří sem k nám, do oázy klidu, pohody, relaxace, dobrého vína, krásných žen a jezdců na koních.

David Pavlíček

Historie dětských folklorních souborů v Hluku

Dětský folklorní soubor Hlučánek zahájil svou činnost v roce 1961 pod vedením paní učitelky Emilie Motyčkové při základní devítileté škole. Na Dolňáckých slavnostech v Hluku ve stejném roce vystoupilo 30 dětí, pro které byly pořízeny kroje. Pro chlapce třaslavice, pro děvčata natahačky. Natahačky, které byly v Hluku původně používány jako pracovní oděv, navrhla Emilie Motyčková spolu s tetičkou Machovou jako taneční kroj dětí. Díky oběma ženám se tak podařilo zachránit pěknou a praktickou krojovou součást. Zpočátku třicetičlenný Hlučánek navštěvovalo v první polovině 70. let téměř 50 dětí. V tak hojném počtu nebylo možné, aby děti vedla sama paní Motyčková. Přizvala proto ke spolupráci bývalého tanečníka Františka Kotačku, který se věnoval převážně chlapcům, nacvičoval s nimi mužské tance.

Soubor vystupoval několikrát na Mezinárodním folklorním festivalu ve Strážnici v pořadu Dětská Strážnice a na Kopaničářských slavnostech ve Starém Hrozenkově. Každý rok na Velikonoce chodili chlapci, oblečení v krojích,

Košuláček

Žarůzek

s vozíkem po šlaháčce. Hlučánek se také každoročně zúčastňoval okresních přehlídek dětských souborů. Nejvíce se však uplatňoval při nejrůznějších místních kulturních akcích.

Pod vedením paní Emy Motyčkové fungoval soubor do roku 1975, kdy přešla na základní školu do Dolního Němčí. Po jejím odchodu vedly soubor do roku 1978 učitelka Františka Pospíšková a Leopolda Popelková. V této době se s pásmem Hlucká svatba stali Laureátem Dětské Strážnice. Titul jim ale nebyl udělen, neboť tehdejší vedení

Hluboček

města soubor nepřihlásilo do soutěžní sekce.

Po roce 1978 byla činnost dětského folklorního souboru přerušena. Hlučánek vystoupil až na Dolňáckých slavnostech v roce 1984 pod vedením manželů Cigánkových, kteří vedli soubor v letech 1980–1984, poté převzali vedení folklorního souboru Dolňácko. Dalšího vedení Hlučánku se ujala Zdena Hájková, která s dětmi pracovala do roku 1990. V této době měl soubor 44 členů, většinou dětí bývalých tanečníků Dolňácka. Paní Hájková děti připravila dvakrát na Dolňácké slavnosti, kde soubor vystoupil v letech 1987 a 1990. V devadesátých letech Hlučánek pracoval pod hlavičkou Domu dětí a mládeže Hluk pod vedením paní Marie Vavřínkové. Folklorní soubor nějaký čas fungoval při DDM, ovšem po čase od vedení souboru upustil, neboť folklor nebyl jeho náplní. Tímto se uzavřely dějiny dlouhotrvajícího dětského souboru.

Činnost dětského folklorního souboru byla obnova teprve s příchodem Kateřiny Říhové do Hluku. V roce 1998 založila Kateřina spolu s Marií Králíkovou dětský folklorní soubor „Zpívání s Katkou“, které bylo určeno především dětem z mateřské školy. K malým dětem postupně přibývaly děti starší, bylo proto nutné rozdělit je podle věku. Pro nejstarší děti

byl pod vedením paní učitelky Michaely Hrdinové založen v roce 2001 soubor při Základní škole v Hluku. Menší děti byly rozděleny do dvou souborů. Jejich názvy dostaly za úkol vymyslet samotné děti. Z mnoha návrhů vzešly soubory: Košuláček (3 roky – 1. třída ZŠ), Žarůžek (1. – 4. třída ZŠ) a folklorní soubor při základní škole – Hluboček (5. – 9. třída ZŠ). V době mateřské dovolené Michaely Hrdinové vedly soubor paní Jitka Nováková a Iveta Remeňová.

S plynoucími roky se mění nejen obsazení souborů, ale i jejich vedoucí. Současnými vedoucími Košuláčku jsou Martina Kolísková, Iveta Remeňová a Ludmila Dohnalová. Starší Žarůžek vede Kateřina Říhová a Jana Mahdalová.

Michaela Hrdinová je vedoucí Hlubočku.

Všechny soubory se pravidelně scházejí a nacvičují lidové tance, učí se slovácké písničky a seznamují se s lidovými zvyky. Malé tanečnický hudebně doprovází ochotná maminka Miroslava Mitáčková. Větším dětem hraje cimbálová muzika při ZUŠ. Úspěšně pokračují v tradici Hlučánku, vystupují na folklorních festivalech, ale především obohacují kulturní programy v Hluku.

Iveta Mátlová a Jana Mahdalová

Foto: Štěpán Mitáček

Hlučánek

Slovácko verbuje, verbířské osobnosti

Vystoupení verbířů z celého Slovácka se v Hluku uskuteční už po čtvrté. Představí se v něm verbířské reprezentace z jednotlivých regionů Slovácka. Věřím, že budou zastoupeny všechny.

Kolegové ze strážnické poroty organizují tyto skupinky i s ohledem na časové možnosti pozvaných verbířů. Potkávají se zde jak aktivní verbíři posledních let, tak i výteční verbíři z ročníků předchozích. Nutno říci, že je to dobrá parta, která se ráda sejde k několika společným programům během roku.

Motem těchto vystoupení je propagace tohoto tance a jeho podpora v regionech. Divák se může těšit na zajímavé tanečníky a věřím, že i skvělou atmosféru, která program provází. Účast mimo jiné přislíbil vítěz strážnické soutěže O nejlepšího tanečníka slováckého verbuňku z loňského roku Martin Vaculík.

Letos bude verbíře doprovázet cimbálová muzika Slovácko z Mikulčic s primášem Petrem Maradou.

Rudolf Tuček

Na krála, matičko, na krála!

V prostorách nově zrekonstruovaného kina se pro návštěvníky Dolňáckých slavností zpřístupní putovní výstava Na krála, matičko, na krála!, která přiblíží jízdu králů v její pestrosti, starobylosti i v duchu současných hodnot, které stále dokáže předávat dnešnímu člověku. Výstava se snaží postihnout společný základ slavnosti sdílený napříč Moravou i širším evropským územím. Zároveň vyzdvihuje odlišnosti, kterými se vyznačuje jízda králů v jednotlivých slováckých obcích, kde se udržela dodnes: v Hluku, Kunovicích, Skoronicích a Vlčnově.

Prostřednictvím informačních panelů se návštěvníci dozví o původu tohoto starobylého letničního zvyku, jehož kořeny jsou obestřeny velkým tajemstvím a který je specifický na Moravě spojován s legendami o prchajícím panovníkovi. Návštěvník se bude moci přenést přímo do slavnostní atmosféry v jednotlivých lokalitách a na vlastní oči porovnat

majestátní krásu královských družin.

Hluk bude výstavu hostit až do konce prázdnin, zájemci o zhlédnutí mohou zajít do informačního centra, pracoviště je na požádání výstavou provede.

zdroj: nulk.cz

Slovácký festival dechových hudeb

Slovácký festival dechových hudeb (SFDH) patří mezi nejstarší festivaly tohoto druhu v naší republice. O rok starší je pouze přehlídka konaná v Ratiškovcích.

Myšlenka pořádat každoročně festivaly dechových hudeb vznikla v roce 1969 v Uherském Hradišti v tehdejším Okresním kulturním středisku. První ročníky festivalu se konaly na přírodním stadionu v Uherském Brodě, několik ročníků pak ve sportovní hale v Kunovicích. Od 80. let se zásluhou hluckého Sdruženého klubu pracujících stal místem konání Hluk a jeho městský stadion. Roku 1990 převzal pořádání akce místní městský úřad a jeho Klub kultury – tzn. že již více jak pětadvacet let má hudební i finanční režii plně v rukou město Hluk.

Na festivalu se každoročně představují slovácké kapely

zvučných jmen, hostují také kapely ze Slovenska, Rakouska, Německa či Nizozemí. Pořadatelé nesází pouze na osvědčená jména, ale dávají příležitost i začínajícím dechovým hudebám. V posledních letech se festival přesunul do přírodního areálu před hluckou tvrzí. Festival byl specifický pohyblivým termínem konání: vždy po dva roky se konal v rámci hluckých svatovavříneckých hodů, třetí rok pak v rámci Dolňáckých slavností. Rok 2017 je dalším mezníkem festivalu, neboť bylo rozhodnuto, že se bude konat jednou za tři roky jako součást Dolňáckých slavností s jízdou králů. Na letošním, již 45. ročníku vystoupí DH Šarovec, DH Túfaranka, DH Vlčnovjanka, DH Straňanka, DH Stříbrňanka, DH Valdaufinka. Pořadem provede Karel Hegner.

IMat

Výstava malířů

O Dolňáckých slavnostech se tělocvična základní školy promění ve výstavní síň. Budou zde vystaveny obrazy Lenky Jurečkové, Františka Pavlici, Martina Ryšky a Václava Nasvětila. V krátkosti vám představujeme jednotlivé umělce.

Lenka Jurečková

Lenka Jurečková pochází ze Bzence. Žije v Praze. Absolvovala výtvarnou výchovu a český jazyk na PdF UP v Olomouci (malbu u ak. mal. Ladislava Jalůvky) a PdF MU v Brně (malbu u Mgr. Petra Kamenického).

Folklorní tradice se pro ni stala dominantním námětem tvorby (kresby a malby) už od dob studií. Inspiraci čerpá v živém folklorním dění jihovýchodní Moravy a přilehlých částí moravsko-slovenského pomezí.

Figurativní motivy s typickými tanci, muzikanty, mužskými a ženskými sbory na obrazech často doplňují motivy krajinné – pole, vinohrady, mlýny i kapličky. Doposud připravila více než 40 autorských výstav, hlavně na Moravě, ale i v Praze nebo v zahraničí.

zdroj: <http://www.lenkajureckova.cz>

František Pavlica

Narodil se v roce 1971, žije a tvoří v Hroznové Lhotě. Od roku 1986 je členem výtvarné skupiny Klubu kultury v Uh. Hradišti. Věnuje se malbě, kresbě, grafice a ilustraci. Zúčastňuje se kolektivních výstav, každoročně zejména projektu Setkání – Stretnutie, který již tři desetiletí mapuje tvorbu výtvarníků a fotografů Uherskohradištska a Trenčinska. Každoročně organizuje v Hroznové Lhotě výstavy výtvarníků a také tzv. „vojšický plenér“ se svými kamarády.

Přes malování klasické krajiny a expresivně pojednané obrazy s duchovními náměty se dostal k disciplíně nejtěžší – figurálním motivům a portrétům, ve kterých dodnes pokračuje.

Ve své výtvarné činnosti se kromě malby věnuje grafickým technikám a jejím možnostem. A to nejenom jako výtvarník, ale i jako tiskař ve své litografické dílně v Hroznové Lhotě, kterou otevřel v roce 2010.

Mimo malířství se věnuje výrobě doškové krytiny za použití starých technologií. František Pavlica obdržel od ministra kultury titul „Nositel tradice lidového řemesla“.

Františka Pavlicu mnozí znají i jako amatérského herce divadla Hrozen, který rozdává lidem radost.

zdroj: <http://www.atelier-pavlica.cz/>

Martin Ryška

Martin Ryška se narodil roku 1991 v Hluku, kde strávil celý život a v současnosti zde žije s manželkou. Vystudoval Střední uměleckoprůmyslovou školu – obor grafický design v Uherském Hradišti.

Ve své tvorbě se věnuje nejčastěji perokresbě a malbě akrylovými a akvarelovými barvami, ale také olejem. Jeho největším zájmem je figurální malba a kresba.

Stávající výstava je tématem orientována na rodný kraj a jeho tradice.

Jeho tvorbu bylo možné zhlédnout letos na Velehradě a v minulém roce na výstavě v Praze.

V současné době je možné jeho práci sledovat i na www.youtube.com, kde má nyní založený svůj kanál pod jménem Martin Dionysius Ryška, kde je možné na videu sledovat

od počátku až do konce vznik jednotlivých kreseb a maleb.

V případě jakýchkoliv dotazů se můžete obrátit na e-mail ryska12@seznam.cz.

RM

Václav Nasvětil

Narodil se v malém městečku Postoloprty, obklopeném chmelnicemi, 19. 7. 1948 v rodině vojáka ze západní fronty a české matky původem z Holandska jako prvorozený syn. Již jako malý brávil do ruky tužku a kreslil broučky, květiny a zvířata. S kamarády stopovali zvěř a s myslivci chytali zajíce, bažanty i koroptve. Doma měli malé hospodářství, otec choval včely, maminka chodila pracovat na statek, a když malý Vašek začal chodit do školy, učila se s ním po večerech pravopis své bývalé mateřštiny. Ve škole se Vašek zúčastňoval všech možných výtvarných soutěží, které často vyhrával. Jeho záliba v malování nezůstala bez povšimnutí. A tak otec, který se živil jako řidič pojízdné dílny, využil své známosti s lidmi ze západní fronty a přívrženců Masaryka a přivedl jej v 11 letech k významnému českému malíři Oskaru Brázdovi, aby jej učil malířskému řemeslu a připravil na středoškolská studia uměleckého směru. Z politických důvodů nemohl svým vytouženým směrem pokračovat, a tak odmaturoval na střední zemědělské škole. Po celou dobu na své malování nezanevřel a usilovně se připravoval na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, kam byl po maturitě přijat.

A opět karty jeho osudu zamíchal někdo jiný. V nastupujícím období normalizace po vpádu sovětských vojsk mu po týdenním výslechu na StB v Žatci vysvětlili, že synek vojáka západní fronty a česko-holandské matky, která se v roce 1969 s jeho mladším bratrem vrátila zpět do Holandska, „na čmárala studovat nebude“. Rodina se rozdělila a Václav zůstal se svým otcem v Čechách. Pevné válečné přátelství otce s gen. Klapálkem a generálova přímluva umožnily Václavovi pokračovat ve studiích na VŠ uměleckoprůmyslové, ale zároveň se musel žít jako svářeč a soustružník v ČSAD. Na škole nejprve studoval u profesora Františka Muziky a poté v ateliéru monumentální malby u profesora Fišárka. V roce 1975 ukončil studia.

Po sametové revoluci konečně po dvaceti letech navštívil svoji matku a bratra v jižním Holandsku, se kterými udržoval po jejich odchodu pouze písemný styk. U svého bratra našel útočiště, kde se plně soustředil na vlastní tvorbu. Obrazy malované imaginárním realismem se dostávaly přes galeristy v holandském Heerlenu do západní Evropy i do Kanady. V této době získal III. cenu za obraz k „životnímu prostředí“ při příležitosti mezinárodní konference o životním prostředí v Amsterdamu. Cestování mezi Holandskem a Českem, tvůrčí vzepjetí a stres si vybraly svou daň.

Šestileté období svobodné tvorby ukončila v říjnu 1995 těžká plicní nemoc trvající jeden rok. Během roční přestávky, ve které namaloval pouze vlastní nedokončený „Autoportrét z Bukova“, přehodnotil Václav Nasvčil priority svého života. Rozhodl se pouze pro uměleckou dráhu a ukončil svoje podnikatelské aktivity v oblasti stavebnictví, vrátil se k přírodě a k myslivosti, kde čerpal energii a inspiraci pro svoji další malířskou tvorbu. Perokresby zvěře, náměty volné krajiny a polního kvítí a kytic ze „škarpy“, lovecké obrazy a ilustrace mu přinesly novou náplň tvorby i smysl života. Současně s mysliveckou tvorbou se Václav Nasvčil zabývá malbou krajiny a venkova moravského Slovácka, kde má mnoho přátel a věnuje se také portrétní tvorbě.

V roce 2000 byl pasován na rytíře Řádu svatého Huberta a ve stejném roce mu byla udělena Umělecká cena ČMMJ. S jeho tvorbou se můžete setkat nejen na častých výstavách, v kalendářích vydavatelství Rembrandt s.r.o., v publikacích současných autorů, které doprovází ilustracemi, na plakátech, ale především jeho realistické obrazy zdobí lovecké sály bavorské šlechty, stejně jako světnice holandských sedláků, hájenky a lovecké místnosti našich myslivců.

zdroj: <http://nasvetil.webnode.cz/cv/>

Ornamenty na Dolňáckých slavnostech

S Vladimírem Šáchou na exkurzi

Památkové domky rozzáří ornament. Po tři dny zde bude probíhat prodejní výstava obrazů Vladimíra Šáchy s příznačným názvem **Ornamenty mého kraje**. Vernisáž výstavy se uskuteční v 18:00 hodin, po oba další dny ji lze navštívit od 10.00 do 18.00 hodin.

Součástí páteční vernisáže bude také představení autorovy nové publikace **Slovácké vymalovánky**.

V sobotu se památkové domky stanou dějištěm dalšího ročníku tvořivého dne **Malovaný dvůr**. Jedná se o tradiční setkání několika malířek a malířů ornamentů z různých končin Slovácka, kteří předvedou svoji tvorbu. Pro zájemce bude připraven také koutek s tvořivou dílnou, kde si návštěvníci budou moci zkusit své ornamenty vytvořit.

Šavle a píseň, tak se jmenuje tematická exkurze, kterou si pro zájemce o historii Hluku a jeho okolí připravil Vladimír Šácha. Než se v neděli vydáte do krojovaného průvodu, můžete se projít okolo Hluku a poslechnout si vyprávění o uherských a tureckých válkách, spisovateli Františku Kožíkovi i o jízdě králů.

Délka trasy: 5,5 km

Předpokládaná doba trvání exkurze: 3 hodiny

Začátek a konec trasy:

na nádvoří tvrze v centru města Hluk

Náročnost trasy: lehká – trasa vede městem i po polních a lesních cestách, bez prudkých stoupání či klesání, v případě deštivého počasí je však trasa neschůdná.

Doporučené vybavení: sportovní oblečení a obuv, svačina a pití.

IMat

Nová kniha Hlucké fotoalbum

Nová kniha, kterou k vydání připravila kronikářka Marie Plačková, bude požeňnána v pátek 30. června 2017 v památkových domcích na Rajčovně. Hlucké fotoalbum je sestaveno z fotografií, které do archivu kroniky po léta nosili laskaví spoluobčané. Protože fotografie zachycují zajímavá místa a osoby, rozhodla se je hlucká kronikářka tematicky seskládat do publikace, která se tak může stát předmětem rodinných setkání a vzpomínání. Knihu bude možné zakoupit již v pátek při jejím křtu, nebo poté v hluckém informačním centru a městském úřadu, v sobotu i v neděli na výstavě v Penkově statku.

Fotografie z knihy budou ke zhlédnutí v průběhu Dolňáckých slavností v Penkově statku

IMat

Výstava historických motorek

V bohatém programu Dolňáckých slavností si na své přijdou i milovníci starých motorek. Na školním dvoře bude svou sbírku veteránů vystavovat pan Oldřich Dědeček spolu s dalšími nadšenými sběrateli. Veteráni pana Dědečka se v posledních letech objevují pravidelně a vždy jsou obohacením programu. Zejména tatínkové s dětmi si nenechají

ujít krásu naleštěného kovu a vůni benzínu.

Pan Dědeček obdivoval motorky již od dětství. Jeho otec vlastnil motorku, v té době jediný rodinný dopravní prostředek, ve kterém je vozil. Je tedy zřejmé, že snil o motorce. Proto nezapomíná na svůj první vlastní motocykl, kterým byl pionýr, jehož v roce 1963 vystřídala motorka ČZ125, poté mnohé další. V roce 1975 se rozhodl s tímto koníčkem skončit. O tři roky později, po narození syna, zatoužil opět koupit si ČZ 125. Přál si ji opravovat a lakovat, prostě renovovat. Tento model se mu ale nedařilo sehnat. V Blatnici se mu však naskytla příležitost koupit motorku ROYAL ENFIELD, kterou zrenovoval, čímž začalo jeho veteránství. Svou zálibu zpečetil vstupem do uherskohradištského spolku veteránů – slováckého Veteran Car Club, jehož členem se stal v roce 1978. Tedy rok po založení spolku v roce 1977. V současné době je tak délkou členství spolu s panem Kuřinou z Ostrožské Lhoty (bývalým předsedou klubu), nejstarším členem.

Mimochodem, motorku ROYAL ENFIELD vlastní dodnes. Zajímavá je historie majitelů tohoto modelu. Pro prvního majitele pocházejícího z Traplic motocykl koupil jeho

strýc v Brně od americké pomoci UNRA v roce 1946. První vlastník doposud žije ve Žlutavě. Motocykl poté putoval do Huštěnovic, Vnorov, Uherského Ostrohu, Blatnice, až si jej zakoupil pan Dědeček.

Kromě veteránů se pan Dědeček věnoval také mládeži. V letech 1985–1990 vedl v bývalém Autopalu Stanici mladých techniků. S chlapci renovoval motocykl B.S.A 500, který vyjel z dílen Autopalu v roce 1990. Dále se kluci učili rozebírat a skládat motory z pionýra a ČEZet.

Ve svém životě vlastnil více jak 80 motocyklů všech možných světových značek, např. BMW, BSA, NSU, DKW, PUCH, FN, PREMIER, SACHS, MAG, OGAR, MANET, SCOTT, ČZ, JAWA, auto PRAGA, JAWA-MINOR. Nejstarší motocykl, který vlastní, je B.S.A 500 z roku 1924. Ve své sbírce jej má od roku 1980 a přivezl si jej ze Semil. Motocykl nemá původní kola – originální posloužila obyčejné káře. Dříve, když se motorky zvrakovaly, dal se motor do náhradního stroje a kola se použila pro klasickou káru. Kola z motocyklu B.S.A. byla na káře, se kterou jezdila paní s poštou po Semilech. Nejvzácnější motorkou je PRAGA 350 OHC z roku 1930, kterou zakoupil také v roce 1980. „Pragovka“ se vyráběla pouze čtyři roky a bylo jich vyrobeno necelých tisíc kusů. O všechny motocykly se stará s velkou láskou, jejich opravami tráví a strávil stovky hodin práce. Ne náhodou je mezi veterány považován za odborníka na opravu motorů ČEZet. Za svůj um byl pan Dědeček mnohokrát oceněn, vlastní řadu významných pohárů. Protože je jich opravdu hodně, není snad rok, ve kterém by nezískal nějakou trofej. Jmenujme alespoň II. místo v rallye historický vozidel „Z lázní do lázní“ okolo Prostějova v roce 2004 a III. místo v roce 2012, dvě první ceny – I. cena v soutěži Ecce Homo v roce 2002 a I. cena za absolutně nejzajímavější motocykl Royal Enfield. Svého prvního závodu se zúčastnil v roce 1988 v Nitře, kde vybojoval krásné II. místo. Ze slovenského Pezinoku a Piešťan má několik medailí a pohá-

rů za I. místo v letech 1996 a 1998. Cení si také absolutně I. ceny v Konicích na Hané v těžkém závodě Březský vrch (17. 7. 2011) a nezanedbatelné jsou poháry z Nového Jičína za nejkrásnější a nejstarší vozidlo.

Všechny výše jmenované modely spolu s dalšími více

jak čtyřiceti (např. ČZ 98 1937, ČZ 125A 1946, ČZ 125T 1948, ČZ 150C 1952, Jawa „Pérák“ 350 1952) budou moci návštěvníci zhlédnout na letošní výstavě.

Iveta Mátlová a Iveta Remeňová

Foto: Štěpán Mitáček

Josef Pospíšek jubilující

Josef Pospíšek oslavil v březnu letošního roku krásné a úctyhodné osmdesáté narozeniny. Blahopřání jsme záměrně nechávali do druhého čísla Hluckých novin, neboť se blíží jízda králů, se kterou je pan Pospíšek neodmyslitelně spjat.

Josef Pospíšek se narodil v roce 1937. Od mládí miluje lidové písničky a lidové tradice, mnohé z nich vzkřísil a pomáhá je uchovávat. V 50. letech 20. století obnovil společně se svým otcem Josefem Pospíškem fašankovou obchůzku, jíž se účastní dodnes. Před třemi lety radil mladým hochům při stavění máje. Jeho jméno je nejvíce spojováno s jízdou králů. Společně se svým bratrem Františkem Pospíškem stojí za uchováním a organizací hlucké jízdy králů. Paradoxní je, že sám se nikdy jako člen královské družiny jízdy králů v Hluku nezúčastnil. Tradice byla obnovena až v padesátých letech, poté co se vrátil z vojny. Tenkrát byl na jezdce moc starý. Svoji touhu být jezdcem družiny, si splnil hned dvakrát, když se účastnil ukázky jízdy králů ve Strážnici, poprvé v roce 1957. Jízda králů v Hluku by se bez bratrů Pospíškových neobešla, na svá bedra si vzali zajišťování koní. Vždy dostupné koně, kteří byli téměř v každém hospodářství, museli jít pod vlivem kolektivizace zemědělství do jednotných družstev, čímž začala být jízda králů ohrožena. Z jednotných zemědělských družstev nešlo tak lehce koně zapůjčit, hrozilo, že jízda králů zanikne. Spolu s bratrem Františkem museli vynaložit velké úsilí, aby jízdu králů udrželi. Pan Pospíšek na motorce objížděl desítky družstev i míst a dojednával zapůjčení koní. Mnohdy se stalo, že měli více jezdců, než mohli obstarat koní. Jejich vynaložené úsilí se zúročilo. Starobylý zvyk se podařilo uchovat a daří se jej dodnes předvádět. Moudré bylo rozhodnutí předvádět zvyk ve tříletých intervalech. Bratři Pospíškové předali organizaci jízdy králů v devadesátých letech Petrovi Pospíškovi, synovi Josefa Pospíška, a Miroslavu Šuránkovi.

Profesní život Josefa Pospíška poznamenala těžká doba 50. let 20. století, kdy se jeho rodina bránila kolektivizaci. Byl na ni vyvíjen nátlak na privatizaci jejich zemědělského majetku a vstupu do družstva. Z důvodu odmítání podpisu jeho rodičů ke vstupu do jednotného zemědělského družstva, nebylo panu Pospíškovi umožněno vyučit se v učebním oboru a jakýkoliv stálý pracovní poměr mu byl okamžitě režimem zrušen, vystřídal hned několik zaměstnání. Brigádně pracoval v pohraničí v lese při těžbě dřeva. Protože od dětství miloval koně, našel práci na statku v Hluku, kde s koňmi jezdil. Tato práce jej naplňovala. Přes veškerá životní úskalí se vždy svědomitě postavil ke každé práci, která je mu dodnes vždy prioritou.

Pan Pospíšek působil také ve Slováckém krúžku a později ve folklorním souboru Dolňácko, jehož byl členem až do roku 1972. Nikdy nezapomněl ani na víru, na chóru v kostele sv. Vavřince zpíval několik let. Zpívání jej provází doposud – je členem Mužského pěveckého sboru, s nímž se účastní nejrůznějších vystoupení. Byť důchodce, je stále činnorodý – aktivně se podílí na chodu seniorských besed, kde nezkaží žádnou zábavu.

Panu Pospíškovi děkujeme za jeho nadšení a ochotu i nezištnou práci pro zachování místních tradic a přejeme mu k jeho životnímu jubileu pevné zdraví a vše nejlepší do dalších let.

Iveta Mátlová

Foto: Štěpán Mitáček

Připravme sa na slavnosti

Tak se jmenovala série workshopů, při kterých se mohli zájemci kompletně připravit na letošní Dolňácké slavnosti. Přípravy začaly pěkně z gruntu. Nejdříve proběhl bazar krojů, kde bylo možné kroje zakoupit, odprodat a třeba i směnit. V první polovině roku, v pořadu Postaraj sa o svůj kroj, seznámily šikovné tetičky se správným praním, škrobením a žehlením kroje. Druhá „lekce“ se věnovala výrobě růží na koně. Zájem o šulání růží byl velký. Další lekce byla opět zaměřena na lidový kroj, tentokrát na jeho správné oblečení. Tetičky předváděly správné kombinace oblečení dětského, ženského a mužského svátečního i všedního kroje. Kromě výše zmínovaných lekcí se v Městské knihovně Hluk trénovalo vázání

šátků. Pod vedením Markéty Kvasničkové, vnučky Boženy Kotačkové, zkoušela hrstka žen vázat turecký šátek. Vázání šátku však vyžaduje trénink, proto se zájemkyně v knihovně scházely pravidelně v průběhu dvou měsíců. Sérii příprav uzavřel nedělní ukázka zdobení koní. Zájemci, kteří chtějí vědět, jak se správně zdobí kůň, jsou zváni na památkové domky v neděli 25. 6. v 15.00 hodin.

Za uskutečněním těchto akcí stojí spousta lidí, kteří věnovali svůj čas, energii a zapojili se do přípravy. Poděkování náleží všem, zvláště Míši Beníčkové a Janě Mahdalové, která dohlížela na zdárný a odborný průběh každé akce.

IMat

Kdo to je?

V létě budeme mít další Dolňácké slavnosti s jízdou králů a my stále nevíme, koho ten náš mladý král představuje. Dvakrát jsem se dočetl, že to je prchající uherský král Matyáš Korvín v převlečení po prohrané bitvě. Nikdy jsem tomu nevěřil. Nebyl ani mladý, ani chudobný, jak se vždy dovídáme při jízdě králů. Byl v té době nejbohatší král na východ od Rýna.

Když jsem ve svých 23 letech bydlel v Praze v Nerudově ulici, zažil jsem příhodu, která má možná spojitost s naší jízdou králů. Několikrát jsem s kamarádem zašel do starobylé hospody U Svatého Tomáše. Večer byla hospoda plná hostů, a tak jsme usedli, kde bylo volné místo. Jedenkrát jsem usedl u dlouhého stolu, kde byla větší skupinka starších lidí a starý pán vyprávěl, že do té hospody chodil i Karel IV., často i v přestrojení. Dále vyprávěl o tom, jak v pozdních listopadových dnech v čele pestrobarevného průvodu jezdců na koních přijel 17letý Karel IV. do Prahy. Přes sychravé počasí ho přivítaly plné ulice dojatých Pražanů. Potud vyprávění starého pána.

Dojemná jsou slova, která uvádí ve svém životopise sám Karel IV. „A tak, když jsme přišli do Prahy, nenalezli jsme ani otce, ani matky, ani bratra, ani sester, aniž koho známého!“ Ovládal 5 řečí slovem i písmem, ale českou řeč zapomněl. Dále popisuje: „Toto království jsme našli tak zpustošené, že jsme nenašli ani jediného hradu svobodného, který by nebyl zastaven, se všemi královskými statky, takže jsme neměli, kde bychom přebývali. Hrad pražský byl zpustošen, pobořen a zničen od časů krále Otakara II. Byl ztroskotán k zemi.“ Jeho otcem Janem Lucemburským byla zastavena většina majetku z výnosů cel a stříbrných dolů. Musel se nakonec ubytovat na Staroměstském náměstí v domě U Zvonu.

Jako dítě královské neměl vůbec lehký život. Jeho otec Jan ho ve 3 letech oddělil od matky a do 7 let ho schovával na různých hradech i sklepeních před matkou. Chtěl z něho mít rytíře a s výchovou matky nesouhlasil. V sedmi letech jej odvezl do Paříže, tam se mu dostalo královské výchovy i školy. V patnácti letech s královskou poctou i průvodem asi padesáti lidí přišel do Itálie, kde se měla konat po příjezdu mše s přijímáním. Po přijetí je čekaly plné stoly jídla, Karel se jídla ani nedotkl, věděl, že půjde na mši s přijímáním. Po návratu z kostela našel celou posádku otrávenou. Takovým náhodným štěstím prošel několikrát v životě.

Jeho otec Jan Lucemburský po sňatku s Eliškou z dynastie Přemyslovců prokazoval svou statečnost tím, že dvakrát odrazil vpád Němců. Když později zjistil, že Němci připravují vpád na Moravu, jmenoval svého syna, osmnáctiletého Kar-

la, markrabětem moravským, dal Němcům najevo, že Moravu má pod ochranou Jan Lucemburský. Němci od vpádu na Moravu upustili. Jan jel vždy do boje v čele svého vojska. Toto je ta lepší stránka ze života Jana Lucemburského. Mezi ním a Eliškou došlo k naprostému rozvratu manželství, a tím ztratil o království naprosto zájem. Odjel z Čech do rodného Lucemburska. Jan Lucemburský zadlužil stát tím, že za české peníze se svým vojskem válčil v Itálii, kterou měl z poloviny dobytou. Do Čech přijížděl jen pro peníze.

Karel IV. se uchopil moci s vyvráslou panovnickou koncepcí, jakou neměl žádný český panovník před ním i po něm. Roku 1346 byl Karel IV. korunován římským králem a roku 1355 byl jmenován římským císařem. Roku 1347 zakládá Karlovu univerzitu a roku 1357 položí základní kámen Karlova mostu. Když měl být korunován římským císařem, ucházel se o to Ludvík Bavor, čímž vzniklo napětí mezi Čechy a Němci. A tu pomohla Karlovi náhoda. Z Německa přišla zpráva, že Ludvík Bavor se na lovu zranil a do tří dnů zemřel. Za 37 let pozvedl Karel IV. České království mezi nejbohatší státy v Evropě.

Svoje přesvědčení, že Karel IV. byl předlohou k jízdě králů na několika místech na Moravě, stavím na tom, že věk Karlova 17 let souhlasí s věkem našeho krále, asi do roku 1947. V dnešní době, pro rychlé vyspívání mládeže, byl věk krále snížen na 13 let, aby byla splněna podmínka poctivosti, tedy panictví. Dále je tu skutečnost, že se vždy dovídáme od vyvolávače, že máme krále chudobného, ale zato poctivého. Což Karel také splňoval a z jeho výroků je to patrné. Je patrné, že před jízdou byl upozorněn, aby nemluvil a neprozradil, že on je ta hlavní převážená osoba. Z toho důvodu má mladý král v ústech růži. I ty růže v průvodu byly. Pětiletá růže na erbech prozrazovala rod Vítkovců a červená růže ve stříbrném poli rod Rožmberků.

Pokud tímto článkem získám příznivce pro Karla IV., bude to pocta největšímu z Čechů, který vyhrál anketu o největšího Čecha v nedávné televizní anketě.

My nemáme v Hluku tak bohatě vyzdobené koně jako jinde, ale má to tu výhodu, že poznáte, že pod tou výzdobou je kůň.

Informace k článku jsem získal v novinách, časopisech a hlavně v knize Český král Karel od Alexeje Pludka, za což mu děkuji.

Bude tomu již 65 let, kdy jsem naslouchal slovům starého pána v hospodě U Svatého Tomáše.

Stanislav Štefaník

Vysokorychlostní bezdrátový internet s rychlostí až 32 Mbit/s.

Easy
12 Mbit/s
300 Kč za měsíc

Medium
22 Mbit/s
395 Kč za měsíc

Premium
32 Mbit/s
495 Kč za měsíc

Cena služby
již od 300 Kč
za měsíc.

Při přechodu od konkurence
internet zdarma po dobu
výpovědní lhůty.

Ceny uvedeny vč. DPH

gemnet@gemnet.cz
+420 571 895 320
www.gemnet.cz

 gemnet, s.r.o.
vysokorychlostní internet

Hledám ke koupi rodinný dům
nebo chalupu v této lokalitě.
Opravy nevadí, zahrádku
uvítám.

Kontakt na telefonu:
737 905 611

Sháním ke koupi byt 2-3+ 1
v Hluku.

Telefon: 604 547 716

PAPÍRNICTVÍ U ŠKOLY V HLUKU

oznamuje, že zde můžete zkusit
své štěstí a vsadit si
na terminálu Sazky,
koupit si los
nebo dobít mobilní telefon.

Jana Trojková *Tel. 721 131 803*

PEDIKÚRA

nám. Komenského 153

MANIKÚRA

687 25 Hluk

MASÁŽ NOHOU

DEPILACE

MODELÁŽ NEHTŮ

BIOSOLÁRIUM

**Při přechodu od jiného poskytovatele
internet 2měs. ZDARMA**

Od 1.6. do 15.7. instalace za 1Kč

**Prvních dvacet zákazníků
WiFi router ZDARMA**

 777 725100 **internet@LMNET.cz**

Tvorba webových stránek

Webhosting

Kamerové systémy

Sport Hluk a TJ Spartak Hluk
zvou všechny děti a rodiče na

SPORTOVNÍ ODPOLEDNE PRO DĚTI

Sportovní hala a stadion v Hluku
Pátek 23.6.2017 15:00

Dovednostní soutěže o ceny

- děti plní úkoly na jednotlivých sportovních stanovištích

Autogramiáda

- s mistrem Evropy Dušanem Tesaříkem
a s nejlepším sportovcem okresu
Uh. Hradiště Václavem Vaculovičem

Mažoretky

- v programu vystoupí několik
družstev hluckých mažoretek

Stanice ochrany fauny

- přehlídka dravého ptactva

Malování na obličej

Skákací hrad

Dětská diskotéka

Brno
Český rozhlas

„NA ŽIVÚ NOTEČKU“

Koncertní speciál pořadu Na moravskou
notu s Cimbálovou muzikou Ženičky
z Hluku a Ženským sborem Klebetnice
živě vysílaný Českým rozhlasem Brno!

středa 28. června od 19.00
tvrz v Hluku

(pro vstup je nutná registrace na tel.: 542 623 151
nebo e-mailem: koncert@rozhlas.cz, kapacita hlediště je omezena)

Přenos je možné sledovat také na YouTube – Koncerty
Českého rozhlasu.

brno.rozhlas.cz

NA HALE

Pivnice
Restaurace HLUK

* MENÍČKA

Domácí kuchyně, speciality..

* VEČEŘE ST, ČT, PÁ, SO, NE

Kolena, žebra, steaky, minutky..

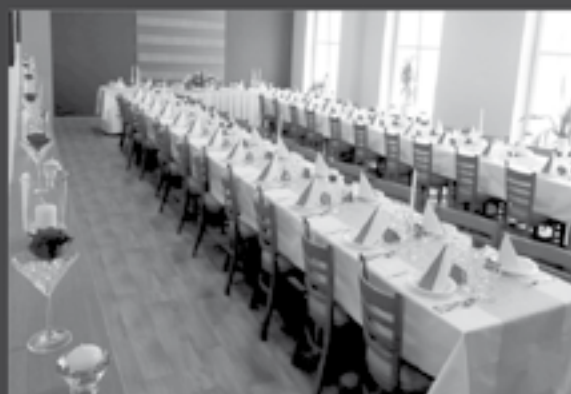
VAŘÍME: pondělí - úterý do 14:30 hod.
středa - čtvrtek do 20 hod.
pátek - sobota do 22 hod.
neděle do 19 hod.

* VENKOVNÍ ZAHŘÁDKA

s pergolou a venkovním grilováním

* OSLAVY, SVATBY..

Dva salony (90 a 50 os.) s možností využití venkovního atria s posezením, trampolinou..

* CATERING

Dodávka rautů a jídel do vámi vybraných prostor

* TIPSPORT

sázková kancelář
kurzové sázky, dobíjení mobilů, prodej vstupenek

 facebook - Restaurace NA HALE, Hluk

Otevírací doba: PO 9:00 - 14:30 ÚT - ČT 9:00 - 22:00 PÁ, SO 9:00 - 23:00 NE 9:00 - 21:00

Kontakt: Restaurace NA HALE, Boršická 1313, 687 25 Hluk, tel. 777 581 961, email: pavelsimcik@email.cz

PŘIJMEME

* **SERVÍRKY** - až 17.000 Kč čistého, vyučení v oboru není podmínkou - zaučíme
- na HPP nebo brigádně, případně i pro ženu na mateřské dovolené

* **KUCHAŘE/KU** - velmi výhodné platové podmínky, firemní benefity..

Více info u vedoucího restaurace nebo na tel. 774 103 581

MĚSTO HLUK 29. 6. – 3. 7. 2017

XXIII. DOLŇÁCKÉ SLAVNOSTI PÍSNÍ A TANCŮ S TRADIČNÍ JÍZDOU KRÁLŮ

ČTVRTEK 29. 6. 2017

Koncert u tvrze

- 18:00 **Mše svatá** za živé a zemřelé
Hlučké krále jízdy králů,
za jezdce, pořadatele, koňáky
a zpěváky
- 20:00 **Koncert pěveckého sboru**
Stojanova gymnázia
z Velehradu

PÁTEK 30. 6. 2017

Popr. u tvrze

- 17:00 **Vystoupení dětských**
folklorních souborů se
vzpomínkou na jejich historii
účinkují: DFS Kolušáček,
DFS Žarůvek, DFS Hluboček,
CM při ZUS z Hluku,
CM Šehanice, Mali ogali
z Liptálu, Kameňáček
z Ostrožské Uhroty, Javorinka
ze Strání
- 19:00 **Koncert pro Reginu**
uvádí Magdalena Mučková
účinkují: ZS Kletovice, CM Žemčiky,
CM Babica a jejich hosté
- 22:00 **Taneční zábava**
hraje Blue Band Company
a CM Grajcar
- 18:00 **Vystava obrazů Vladimíra**
Šachty „Ornamenty mého kraje“
- 20:00 **Beseda** v rodáků a CM Gfha
- 21:00 **Početní knihy Marie**
Plačkové „Hlučké fotoalbum“
- 19:00 **Mělnický sbor**
Koncert Petra Bendeho & Bandu
a CM Grajcar, vystoupí
sbor při ZUS
- 23:00 **Taneční zábava**, hraje DJ Iron

SOBOTA 1. 7. 2017

Základní škola

- 10:00–18:00 **Vystava prací žáků ZŠ**,
krojoř a spoju včelářů
- 10:00–18:00 **Vystava obrazů** Lenky
Jurečkové, Martina Ryšky,
Františka Pavlici a Václava
Navěštila, výstavu zahájí
Miroslav Potyčka a CM Žemčiky
- 14:00–15:00 **Koncert skupiny RAK**
z Plané nad Lužnicí
- 15:30–17:00 **Vystoupení tanečně-hudebního**
sestavení Carpona ze Slovenska
- 20:00 **Taneční zábava**, hraje DH Tuřaninka
- 10:00–18:00 **Malovaný dvůr**
setkání malířek slováckého
ornamentu a tvořivá dílna nejen
pro děti
- 10:00–18:00 **Vystava obrazů Vladimíra**
Šachty „Ornamenty mého kraje“
- 10:00–18:00 **Vystava fotografií**
z knihy „Hlučké fotoalbum“
- 14:30 **45. festival dechových hudeb**
hraje: DH Šarovec, DH Tuřaninka,
DH Wónovjanka, DH Straňanka,
DH Strážanka, DH Valdaufinka,
uvádí Karel Hegner
- 21:00 **Vystoupení vojenského**
uměleckého sboru Ondráš
s písní „Píseň zbojníka“
- 22:30 **Beseda u cimbálu** s CM Babica
- 10:00–18:00 **Vystava „Na krále, marško,**
na krále“

9:00–12:00

Nabídky k jízdě

- Exkurze Šavle a píseň**
vlastněná procházka
okolím Hluku s vyprávěním
o ubrýchých a tanečních
valkách, Františku Kožkov
a jízdu králů, začátek i ukončení
procházky na rádkovi tvrze
- 10:00–17:00 **Prohlídka kostela**
s výhledem a malou výstavou
- 18:30 **Mše svatá**
- 19:30–20:00 **Varhanní koncert**

NEDĚLE 2. 7. 2017

Základní škola

- 10:00–18:00 **Vystava prací žáků ZŠ**,
krojoř a spoju včelářů
- 10:00–18:00 **Vystava obrazů**
Lenky Jurečkové, Martina Ryšky,
Františka Pavlici a Václava
Navěštila
- 13:00–17:00 **Prohlídka kostela**
s výhledem a malou výstavou
- 10:00–18:00 **Vystava obrazů Vladimíra**
Šachty „Ornamenty mého kraje“
- 10:00–18:00 **Vystava fotografií**
z knihy „Hlučké fotoalbum“
- 10:00–18:00 **Vystava historických**
motorek
- 10:00 **Popr. u tvrze**
Slovácko verbuje, přehlídka
verbuřů z celého Slovácka

18:00

Popr. u tvrze

- Taneční zábava**, hraje DH Šarovec
- 10:00–18:00 **Vystava „Na krále, marško,**
na krále“
- JÍZDA KRÁLŮ**
- 7:00–8:00 **Průvod městem**
Budíček s DH Šarovec
- 6:30–7:30 **Průvodkové družky**
Zdobení koní na jízdu králů
- 8:15 **Děm krále**, Antonínka (Č. 914)
Žádání o povolení k jízdě králů
u rodičů králů
- 9:00 **Popr. u tvrze**
Žádání o povolení k jízdě
u starosty města a průjezd
družin městem
- 13:30 **Slavnostní průvod** folklorních
souborů, krojovaného Hluku
a jízdy králů od klíčku u ulice
Antonínka na městský stadion
- 15:00 **Mělnický sbor**
Hlavní program na téma:
„Made in Dolňácko“
účinkují: DFS Kolušáček,
DFS Žarůvek, DFS Hluboček,
ZS Kletovice, CM Babica,
CM Šehanice, FS Doňáček,
FS Kunovjan, CM Kunovjan,
folklorní studio Buchlovce,
CM Ružal, Mařgšek, FS Gfha
Lenky Kravčkové, CM Chmra
- PONĚDÍ 3. 7. 2017**
- 18:00 **Popr. u tvrze**
Popravky, hraje kapela
Fragment

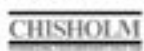
Hlavní sponzoři Tento projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

MINISTERSTVO
KULTURY

Zlínský kraj

Mediační partneři

Za neplněního pošlasi se program přesouvá na sportovní halu a tvrz.
Vstupné ve výši 50 Kč je vyhrazeno na koncert Petra Bendeho,
Slovácký festival DH a VUS Ondráš. Vstup na ostatní akce zdarma.
www.dolnackeslavy.cz | www.mestohluk.cz | tel: 777 964 157

Vítání občánků 10. 6. 2017

Alexander Gál

Stela Možnárová

Rayen Frija

Fabiana Lapčíková

Václav Mihal

Viktorie Gottwaldová

Andrea Šumberová

Maria Pachlová

David Hrabinec

Natálie Šafaříková

Štěpán Skuček

Foto: Štěpán Mitáček

Školní akademie

